
Γ. ΑΘΑΝΑΣ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Μονοκοντυλιές

ΑΘΗΝΑ 1975

Γ. ΑΘΑΝΑΣ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Μονοκοντυλιές

ΑΘΗΝΑ 1975

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Πολλά παλιά γραψίματά μου — και ιδίως στίχοι — βρίσκονται λησμονημένα στους κρυφώνες τους: Ἡ δεύτερη σειρά ἀπὸ τὰ «Τραγοῦδια τῶν Βουνῶν», τὰ «Δεκαπεντασύλλαβα», τὰ «Ιγρόστιχα», τὰ «Αἰσθηματικά», ὁ «Παλιὸς Ἑπαχτος», οἱ «Μῦθοι καὶ Σάτιρες», οἱ «Ἐμμετρος Ἐπιφυλλίδες». Μερικά, προπάντων ὅσα σατιρικά, μπορεῖ νά 'ναι καὶ ξεπερασμένα...

Ὅταν ἄνοιξα τὰ συρτάρια μου, γὰρ νὰ ἀρίθσω τὴ δημοσίευση τῶν λησμονημένων, προτίμησα τοῦτα ἐδῶ τὰ μικροσκοπικὰ τετράστιχα, πὸν τὰ εἶχα περισσότερο ἀγνοημένα. Γραμμένα, πράγματι, σὴν μονοκοντυλιές, σὲ μακρὸν διάστημα χρόνου, ἐκφράζονν φευγαλέες σκέψεις ἀπὸ ἐκείνες πὸν ἐμεῖς οἱ ἐπαρχιώτες ξεπετοῦμε ἀποφθεγματικά σὲ στιγμὲς θυμοσοφικῆς διάθεσης, ἀντιμετωπίζοντας μὲ τὸ ἴδιο μέτρο καὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα τῆς ζωῆς. Εἶναι γνωμικά, ἂν θέλετε, σπιθηροβολήματα ξάστερης ἄρας, πὸν δὲν πρέπει νὰ τῆς λείπουν οὔτε ἀσκημένη παρατηρητικότητα, οὔτε ξελαγαρισμένο ἀπόσταγμα πείρας, οὔτε χιονομοριστικὴ αἴσθηση. Τὸ νὰ κλείσης ἐπιτυχημένα τέτοιους μικροὺς σπινθήρες σ' ἓνα σύντομο ἐπιγραμματικὸ περίβλημα δὲν εἶναι καὶ τόσον εὐκόλο φιλοτέχνημα. Ἄν τοῦ λείψη ἡ ἀναγκαιόσσα δόση χάριος θὰ μένῃ ἄνοστο. Καὶ μόνον ἡ νοστιμιὰ τους, ἂν ὑπάρχη, τὰ σώζει, τὰ μεταδίδει. Ὑπάρχει ἄραγε στὰ δικά μου σκαριφήματα:

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

Ναύπακτος, Ἰούλιος 1974.

1.

Τώρα στά καινούργια χρόνια
ἀπ' τὴν Πρόοδο δαρτά,
ἐρευνᾶμε τὰ φθαρτά
καὶ ξεχάνουμε τὰ αἰώνια.

2.

Κυνηγῶντας μὲ σπουδὴ
τῶν ἀγνώστων τὴν εἰδὴ
λησμονᾶμε τὰ γνωστά.
Κι ὁμως εἶναι θαυμαστά...

3.

Ὅταν λουλουδίζη ἡ φρένα
τόσο ἀκόπιαστα τρυγῶ
ποῦ θαρρῶ σκέφτεται ἡ πέννα
καὶ γραφίᾳς της εἶμαι ἐγώ!

4.

Τραγουδάκια τῆς χρυσῆς
ώρας, πάσχετε κ' ἐσεῖς
ὅταν, ὅσο κι ἂν κοπιάστε,
δὲ μπορεῖτε νὰ μ' ἐκφράστε !

5.

Τραγουδιστὲς ἀληθινοὶ ἂν εἴστε,
καὶ γιὰ τοὺς λίγους καὶ γιὰ τοὺς πολλοὺς
γιὰ τὸν αἰώνιον ἄνθρωπο μὲ αὐλοὺς
πανάρχαιους κι ἀναιώνιους τραγουδηστε !

6.

Στὸ σκολεῖο πού πῆγα,
ἔμαθα καλά :
Νὰ μιλάω λίγα
πού νὰ λέν πολλά !

7.

Τὰ πάθη τῆς ζωῆς μου ἦτανε δυὸ
καὶ δὲ μοῦ χρειαζόνταν παραπάνω...
Τὸ πρῶτο : ἀδαῆς νὰ γεννηθῶ !
Τὸ δεύτερο : εἰδήμων νὰ πεθάνω !

8.

Δὲν τό 'χα νιώσει ἀπ' τὸ πρωὶ
τὸ νιώθω ἀργὰ στὴ δύση :
Δὲν ἔχω ζήσει τὴ Ζωή,
ἐκείνη μ' ἔχει ζήσει !

9.

Δίχως ν' ἀποβῶ σοφός,
καί δέ θά ἔμαι, λέω, ὁ πρῶτος,
προτοῦ μάθω τ' εἶναι φῶς
εἶχα μάθει τ' εἶναι σκότος !

10.

Δέ σ' ἔχω συμπαθήσει, Νέα Μορφή !
Ὅμως δέν τὸ πιστεύω νά θυμώσης
ἂν πῶ πού τὸ ἔχω μιὰ χυρὰ κρυφή
ὅτι κ' ἐσύ μιὰ μέρα θά παλιώσης !

11.

Πρόβλημά μου εἶναι τραχὺ
πού δέν τὸ ἔχω λύσει ἀκόμα :
Μές στὸ σῶμα εἶναι ἡ ψυχὴ ;
ἢ μές στὴν ψυχὴ τὸ σῶμα ;

12.

Ἦ διψα τῆς ἀλήθειας σ' ἐξωθεῖ
καί σέ ἀχανές τὸ χάος χάνεσαι ἀβύσσου...
ὅ,τι ἔχεις μάθει, ὅ,τι ἔχεις αἰσθανθῆ
σάν ὑχρηστη βαραίνει ἀποσκευὴ σου...

13.

Πιὸ ἀπ' τίς γνώσες κι ἀπ' τὰ πάθη
κι ἀπ' τὴν κάθε ἐπιτυχία μου,
μέστωσαν τὴν ἀνθρωπιὰ μου
τ' ἀναπόφευχτά μου λάθη.

14.

Μή μπαίνετε στο σπίτι
τοῦ ἀληθινοῦ Τεχνίτη.
Ἄφῃστε τον νά κλώθῃ
τὴν Τέχνη του ὅπως νοιώθει...

15.

Συντεχνίτες μου ἀδερφοί,
συγχωρήστε μου τὴν κλήρα·
ἔχω ἀπὸ ἐντολή κρυφὴ
μιὰ πολὺ δική μου λύρα...

16

Χελιδόνια καὶ σπουργίτια,
ἐμεῖς χτίσαμε τὰ σπίτια
κάτου ἀπ' τὶς φωλιές σας κι ὄχι
στὴ δική μας ἐσεῖς κώχη!

17.

Φτάνει ἓνα κομμάτι γῆς
γιὰ ν' ἀναπαυθῆ τὸ σῶμα,
μὰ δὲ φτάνει τῆς ψυχῆς
ὄλο τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα!

18

Ἄχ, καλὴ μου ἐσὺ καρδιά,
ποὺ πονᾷς γιὰ πάθη ξένα,
πότε θὰ ἔχῃς λίγη ἀδειά
νά πονέσης καὶ γιὰ μένα;

19.

Δὲ μὲ νοιάζει ἂν πιὸ ὠραῖος
ἦμουν τάχι ὅταν νέος...
Μὰ τὸ αἰσθάνομαι μὲ δέος
ὅτι, ναί, ἦμουν πιὸ γενναῖος!

20.

Τῶν πραγμάτων τὸ βάθος
νὰ ἐρευνᾶς θὰ χαρῶ,
ἂν δὲν κάνης τὸ λάθος
ν' ἀγνοῆς τὸν ἀφρό...

21.

Γιὰ τὴν ἀλλαγὴ ἀλλαλάζω
τῆς ζωῆς καὶ τῆς μορφῆς της...
Μὰ ἡ ζωὴ ἀπὸ τῆς ὕφῆς της
λέει τὸ βάθος : «Δὲν ἀλλάζω!»

22.

Στοῦ Μοναστηριοῦ τοὺς θόλους
τοὺς Προφῆτες γνώρισα ὅλους
κι ἀνακάλυψα μὲ λύπη :
Πάντα ἓνας Προφήτης λείπει !

23.

— Πές μου, γιατί ἀγαπᾶς τὰ περασμένα
πόχουν τὴν ὄψη μαραμένου ρόδου ;
Ἄπάντησα μὲ λόγια μετρημένα
— Γιατ' εἶμαι, φίλε, φίλος τῆς προόδου !

24.

Εἶπε ὁ Λόγος :
Οὐδείς ψόγος !
Ἵσους ἔχω ἀπελπίζει
τὸ παράλογο ἄς τοὺς πείσῃ !

25.

Ἡ χαρά μου εἶναι μεγάλη !
Προσπαθῶ πάλι καὶ πάλι
μὰ δὲ λύνει ὁ στοχασμός μου
τὸ μυστήριον τοῦ Κόσμου !

26.

Ἡ ἀνθρωπίνη ἀτέλεια
ποῦ νὰ ἔχει τὰ ἐλαττώματα ;
Νὰ τὰ ἔχει στὰ θεμέλια ;
Νὰ τὰ ἔχει στ' ἀετώματα ;

27.

Πῶς τὸ πιὸ μεγάλο κύρος
ἀποχτᾶς στὴν Ἱστορία ;
— ὄντας ἐμπνευσμένος Ἡρῶς
σὲ κατάλληλη εὐκαιρία !

28.

Τὸ κηρύττω φιλαλήθως
πῶς ὁ πιὸ εἰλικρινῆς
δὲν εἶναι, ὄχι, ἄλλος κανεὶς
παρὰ μοναχὰ ὁ Μῦθος !

29.

Πρὶν ρωτήσης ἄλλους,
ἔστω καὶ μέγλους,
τὸν ἑαυτὸ σου πρῶτα
κατ' ἰδίαν ρώτα !

30.

Δὲν εἶμαι μοιρολάτρης καὶ τὴ Μοῖρα
ἀγέρωχη, σκληρὴ τὴν προτιμῶ·
βαρὺ νὰ ἔχει σπαθὶ καὶ μὲ τὴ Λύρα
παλληκαράκι νὰ τὴν πολεμῶ !

31.

Μυστικὰ καὶ κατὰ μόνας
ἔρωτήθηκε ὁ Κανόνας
ποιὸν ἐχθρὸ ἔχει φοβηθῆ·
κι ἀποκριθῆ : Τὴ Ζωή !

32.

Τὸ ἄστρο μου δὲν ἔλαμπε στὸν οὐρανό,
δὲν ἄστραφτε στὰ πέρατα τοῦ κόσμου. .
Τὸ ἄστρο μου ἦταν φωτεινὸ μὰ ταπεινὸ
ἔλαμπε μόνο ἐντὸς μου, μόνο ἐντὸς μου.

33.

Ἡ Μνημοσύνη ἐντὸς λυκῆθου
ἔξω ἀπ' τὴ Γῆ μας μεταφέρει
(στὸ χάος τάχα ; ἢ σ' ἄλλο ἀστέρι ;)
τὰ ὄσια λείψματα τοῦ Μύθου !

44.

Σὰν μὲ κόπους μου μεγάλους
ἔπεισα ὅλους τοὺς ἄλλους,
τότε μόνο, ὁμολογῶ,
μισοπείστηκα κι ἐγώ !

45.

Οἱ κίνδυνοι μᾶς ἔχουν περιζῶσει.
Ἔρμαια ἐμεῖς τοῦ ἄγχους καὶ τοῦ θρήνου,
δὲν ἔχουμε ἀκόμα διαπιστώσει
ἂν κἄν ὑπάρχουν «ἐξοδοὶ κινδύνου»...

46.

Ἄν δὲν παλαίψης βράχους καὶ βουνὰ
δυσκόλων περιστάσεων ἀντρίκεια,
στὸν ἴσιο δρόμο σου βουνὰ τρανὰ
θὰ σοῦ φανοῦν τὰ πιὸ μικρὰ χαλίκια !

47.

Νὰ μπορέσω, νὰ σὲ κρίνω,
πρέπει νὰ πιστέψω ἐκεῖνο
ποῦ ἀπὸ γέννα ἔχεις πιστέψει
καὶ σοῦ ἀνάθρεψε τὴ Σκέψη.

48.

Πολὺ συχνὰ τὸ φέρνει ἡ συγκυρία
νὰ ὑπάρχουν στοὺς καιροὺς τοὺς νεωτέρους
ἐλεύθεροι χωρὶς ἐλευθερία
κι ἐλευθερία διχῶς ἐλευθέρους...

49.

Σκότωσα ιδιοχείρως !
Μὰ καθ' ὅλας τὰς πηγὰς
εἶμαι ἀνεύθυνος ! Κ' εἶμαι ἥρωσ !
«Ἐξετέλουν Διαταγὰς !»

50.

Ρώτησε τὸ καναρίνι
τὴν περιστερὰν Εἰρήνην :
«Ποιὰ ἐποχὴ σοῦ ἀρέσει ; Πέ μου !»
Ἀποκρίθη : «Τοῦ Πολέμου !»

51.

Τόσο σέ σεβόμουνα, Μητέρα,
πού τὸ πίστευα, τὸ πίστευα τυφλά,
πὼς στὴν οἰκουμένη ἐπάνω σφαῖρα
μόνο ἐσὺ φερόσουνα καλὰ !

52.

Μητέρα μου, ὄχι ! μὴ σέ ἀνησυχεῖ
γιὰ μένα ἡ ἀναστάτωση τοῦ κόσμου !
Στὴν ψυχὴ μου ἡ δική σου ζῆ ψυχὴ·
ὁ κόσμος σου εἶναι ἀκόμα καὶ δικός μου.

53.

Εἶχες ξεστήσει δυὸ ὄρφανὰ παιδιὰ.
Κοιμᾶται τῶρα πλάι σου τὸ ἕνα...
Τοῦ ἄλλου ἡ πληγωμένη λέει καρδιά :
— Μαννούλα, κάμε τόπο καὶ γιὰ μένα !

54.

Ἡ χαρά μου εἶναι τίμια καὶ μεγάλη,
τῶν φίλων μου δὲν εἶναι πιὸ μικρή...
Μὰ οἱ ἄλλοι; Τάχα ἐχάρηκαν κ' οἱ ἄλλοι;
Πατέρα, πές μου: χαίρονται οἱ νεκροί;

55.

Φωτιά, ποὺ καῖς μου τὴ φωλιά
καὶ τὴ γκρεμᾶς συντρίμμα,
μὴ σβῆς! νὰ κάψης ἀγκαλιὰ
καὶ τοῦ κακοῦ τὴ μνήμη...

56.

Ἄπ' ὄλο τὸ καμένο σπίτι
δὲν κλαίω τὴν ἔχα κανενοῦ,
κλαίω τῆς σκεπῆς του τὸ φεγγίτη
ποὺ ἦταν σὰ μάτι τ' οὐρανοῦ...

57.

Τέσσερα χρόνια μου τῆς νιότης,
ποὺ φύλαξα κι ἐγὼ στρατιώτης,
ἐσεῖς, ἀξέχαστά μου χρόνια,
κάνατε τὴ ζωὴ μου αἰώνια!

58.

Ἄγνωστέ μου ἀγνώστου κόσμου,
εἶσαι σὺ ὁ συνάνθρωπός μου!
Τοῦ «πλησίον» ἐσ' εἶσαι ὁ θρῦλος
ὄχι ὁ γείτονας κι ὁ φίλος...

59.

Τί εὐτυχισμένος ὅταν διαπιστώνω
πὼς ἔχω ἕναν Θεό, ἕναν και μόνο !
Τὸν ἴδιο ἐκεῖνον ποὺ μικρὸ παιδί
στῆς ἐκκλησιᾶς τὸ θόλο εἶχα ἰδῆ !

60.

Ὁ Θεὸς εἶναι Μεγάλος,
κ' εἶναι ὁ ἄνθρωπος μικρός...
Ἄν τ' ἀντίστρεφε ὁ καιρός :
τί φρικώδης, μάταιος σάλος !

61.

Ἐψηλὴ τιμὴ. Πατρίδα,
νὰ τοῦ δώσης τὴ Σφραγίδα !
Κι ὅ,τι ἀνόητο σκεφτῆ
νὰ τὸ ἐπικυρώνη Αὐτή !

62.

Λίγοι σώφρονες γνωρίζουν
πὼς τὴ δόξα, πὼς τὴ φήμη,
πὼς τὴν αἰωνία μνήμη
κι ἄφρονες πολλοὶ κερδίζουν !

63.

Πόσες φορές ὀρμᾶς ἐντὸς μας
σὰν Δαίμονας καὶ σὰν Θεός μας
σὰν τῆς Ζωῆς τὸ Πᾶν — καὶ δὲν
σὲ ὑποπευόμαστε Μηδέν !

64.

Νά ξέρης τῆς ζωῆς τὴν ἀθλιότητα
καὶ νά μὴν ἀπελπίζεσαι παρὰ
μὲ ἀτρόμητα κι ἀκούραστα φτερὰ
νά ὑψώνεσαι ὡς τὴν ἀφθαστὴ Θεότητα...

65.

Ἐρευνοῦσα τὰς Γραφάς...
Περὶ λύχνων φθὰς ἀφὰς
μοῦ χαρίζει μόνο φῶς
ὁ ἀνερεύνητος Θεός !

66.

Ἄνθρωπος ἐθυσιάστης,
Μονοπαίδι τ' Οὐρανοῦ...
Στὴν καρδιά μου ἐνταφιάστης
κι ἀναστήθηκες στὸ νοῦ !

67.

Σύ, ποὺ τόσα λόγια πλανεμένα
γιὰ τὴν Τίμια Σταύρωσή του λές,
πίστεψε πὼς πέθανε γιὰ σένα
πίστεψέ το, κι ἂν μπορῆς μὴν κλαῖς !

68.

Πέθανες γιὰ τὴν Ἀγάπη !
Κόσμος ὅλος ἀνατράπη
ἀμαρτίας παρευθός...
Πῶς νά μὴν ἀναστηθῆς ; !

69.

Ἄν ξανάρχονταν στὸν Κόσμο
θὰ τὸν ἔσωζε ὁ Χριστὸς
μ' ἓνα κρῖνο, μ' ἓνα дуόσμο...
Μὰ τὸν ξαναστέλνει ὁ Θεός ;

70.

Ἦ εἶναι ὁ Θεός ; — Ἡ Ἄνατολὴ
τῶν ἀστεριῶν μαζί κ' ἡ Δύση...
τὸ χρῶμα, τὸ ἄρωμα καὶ τὸ πουλί
ποῦ ξέρει «ἐκ γενετῆς» νὰ κελαϊδήση...

71.

Ἔχω ἓνα Θεὸ τρανό,
ὄλο κρόκο κι ὄλο ψίχα,
κ' εἶν' τὸ στῆθος μου ἀδειανό !...
Γιὰ φαντάσου κι ἂν δὲν εἶχα !

72.

Ὁ Θεὸς τῆ χάρη ἀρνήθη
στῶν φιλευσεβῶν τὰ πλήθη
κι ὦ ! τὴν ἔδωσε γεμάτη
σ' ἓναν ἀσεβῆ διαβάτη...

73.

Θεὲ τοῦ Ἐμπρός, ὄλοι πιστοὶ σου !
Ἄνθρωποι, ὄλοι, καὶ ρομπότ...
Στρίβει πίσω ὁ ἀρνητῆς σου,
γίνεται γυνὴ τοῦ Λῶτ !

74.

Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ! Ἄφου δὲ μπόρεσα
τὸ «Πᾶν» νὰ μάθω τί εἶναι καὶ τὸ «Αἰέν»,
μ' ἄφησες καὶ περσότερο προχώρεσα
στὸν ἄδειο, μέσα, χῶρο τοῦ «Μηδέν»!

75.

Σκύψε, προσευχήσου,
κοίτα στὸ βυθό:
Βλέπεις τὴν ψυχὴ σου;
Εἶδες τὸ Θεό!

76.

Ὁ Θεὸς σ' εἶχε γεννήσει
μόλις ἔλαβεν Ἄρχῆ
ἢ τὸν εἶχες σὺ ἐνθρονίσει
μόλις ἔπνευσες, Ψυχῆ;

77.

Εἶπε ὁ Λόγος στὸ σοφό:
— Μὲ ἀνακήρυξες Θεό!
Λάθος σου, σοφέ! Θεέ μου,
μείνε, ὦ, ναί! καθύπερθέ μου!

78.

«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος»,
μᾶς διδάσκει ὁ Θεολόγος.
Μὰ ἡ ψυχὴ μας πάντα θέλει
νὰ γνωρίση τ' εἶναι «ἐν τέλει».

79.

Στις κλεισμένες ἐκκλησίες
μελετᾷ τις Ἴκεσίες
ὄλη νύχτα μοναχός
καὶ γνοιασμένος ὁ Θεός...

80.

Πολλὰ ἔχεις κάμει, ἄνθρωπε, στέργω,
ὅμως νὰ ξέρης πῶς
τὸ πιὸ μεγάλο σου ἔργο
εἶναι ὁ Θεός!

81.

Στόν Ὀλυμπο ἢ στό Σινᾶ,
ἢ στό Θιβέτ πιὸ μακρινά,
νὰ ἴσμιγαν, εἶναι ὁ καημός μου,
ὄλοι, ναί, οἱ Θεοὶ τοῦ Κόσμου!

82.

Θέ μου τοῦ Πολέμου,
πῶς θὰ γίνης, πέ μου,
πῶς θὰ ξαναγίνης
καὶ Θεός Εἰρήνης;

83.

Θέλω νὰ εὐχαριστήσω τὸ Θεὸ
ὄχι γιὰ τίς χαρὲς ὅπου μοῦ δίνει,
μὰ πού καὶ τοῦ θανάτου τὴν ὀδύνη
νὰ τὴν ξέρω ἔδοξέ του, νὰ τὴ ζῶ...

84.

Ὡραῖος δραματισμὸς
ἦταν, εἶναι καὶ θὰ μείνη
— ὦ, τί ἀπαίσιος χρησμός! —
ἢ ἐπὶ γῆς, Θεέ μου, Εἰρήνη...

85.

Ἐθρησκε, ποῦ τῆ θρησκεία
πολεμᾶς μὲ ὀργή μεγάλη,
ἢ βαθειά σου ἐπιθυμία
εἶναι πῶς νὰ ἰδρύσης ἄλλη!

86.

«Ἱεροὶ Κανόνες!»
Πέρασαν αἰῶνες,
ἄλλαξαν καιροί,
μένουν Ἱεροί!

87.

Ἐχεις καταστήσει
ἄχρηστο ἓνα τι
στήν καινούργια ζήση,
τλήμων Ἀρετή!

88.

Εὐθεῖα φίλη,
πλειότερα ὀφείλει
πνεῦμα καὶ ὕλη
πρὸς τὴν Καμπύλη...

89.

Ζαλισμένη λέει ἡ Γῆ
στὴν Ταχύτητα μὲ ὄργη :
— Ποιὸς σὲ γέννησε τρελλός ;
— Ὁ Τροχὸς ὁ στρογγυλός !

90.

Τοῦ ἀνικάνου ἢ κωμωδία
εἶναι πιὸ καλὰ παιγμένη
πάντοτε ἀπ' τὴν τραγωδία
τοῦ ἱκανοῦ ποῦ ἀποτυχαίνει.

91.

Εἶπε ὁ Νοῦς τῆς Διανοίας :
«Θύματα πολλοὶ ἀγνοίας
μᾶς θεωροῦν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ
ἀδικῶντας καὶ τοὺς δύο !»

92.

Πῶς ζηλεύω, παιδιά,
μὲ χαρὰ καὶ μὲ ρῖγος,
τὴ ζεστή σας καρδιά,
τὸ ἀνθισμένο σας σφρίγος !

93.

Νά την ! Πάρτε τὴ σκυτάλη !
Εἶναι ἡ εὐθύνη σας μεγάλη :
Συνεχίζετε προγόνους
ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνους !

94.

Φρόντ, μὲ ἀκοῦς ; Ὅμολογῶ
εἶμαι τὸ Ἐγώ, τὸ Ὑπερεγῶ
ὁμως θά ἤθελα νὰ γίνω
καὶ τὸ τριτωμένο «Ἐκεῖνο»!

95.

Στ' ἀνθισμένο μονοπάτι
βλέπω μόνο ἓνα διαβάτη.
Στὴν ὁδὸ τῆ λασπωμένη
πλῆθος βλέπω νὰ διαβαίνει...

96.

Δύναμη, ἂν εἶσαι Ἰδέα
κ' ἔχης χάρη θεϊκή,
γιατί γίνεσαι χυδαία
καὶ μικρόνους καὶ κακή;

97.

Πόσο ἀνησυχῶ στὸ βάθος!
Ἔχω κάμποσο καιρὸ
ποῦ δὲν ἔπασα νὰ δρῶ
καὶ δὲν ἔκαμα ἓνα λάθος!

98.

Τὸ ἔχω γράψει — θὰ ἐπιμείνω:
Ὅ,τι ἂν εἶμαι, ὅ,τι ἂν γίνω
θέλω πάντοτε νὰ μείνω
ὅπως «τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ»...

99.

Τὸ Θεό σου μὴν αἰνέσης
ἂν πολλὰς σοῦ δῶση ἀνέσεις...
Αἶνεσέ τον νὰ ἔχεις χάρη
πρὶν σέ φθείρουν νὰ τὶς πάρη.

100.

Μπορῶ τὴν πίστη σου νὰ κλέψω ;
Θέλω, γριούλα, νὰ πιστέψω
μὰ ἔτσι, ἔτσι ὡσάν ἐσένα,
ἀγράμματος τὰ γεγραμμένα...

101.

— Τί ψάχνεις νὰ βρῆς, Ὀδυσσέα,
στὰ χαρτιά καὶ στὶς φυλλάδες, ἀπορῶ !
— Ἐχεις δίκιο ! Ἄδικα χάνω τὸν καιρό...
Νὰ ξανάβρω τὴ χαμένη, ψάχνω, Ἰδέα !

102.

Τῶν Διαβόλων, τῶν Ἀγγέλων
θά ἔναι ἐπίτευγμα τὸ μέλλον ;
Δὲν τὸ ξέρω ! Ξέρω πῶς
ἕνας τους εἶναι ὁ σκοπός !

103.

Συμπαθῶ τοὺς Τεχνοκράτες
ὡς τ' ἀτόλμητα τολμοῦν...
Μὰ θὰ ὑπάρξουν κάποιες στρατές
ποῦ ποτὲ δὲ θὰ διαβοῦν !

104.

Τεχνίτη, πρέπει νά πιστέψης :
Δέν εἶναι ἡ Τέχνη ἀνόδος τῆς σκέψης,
οὔτε τῆς αἰσθησης μὴν πῆς,
μὰ τῆς ὀλάκερης ζωῆς !

105.

Ἡ γνώση πληθαίνει
καὶ μόλις μαθαίνει
νὰ μὴν ὀλισθαίνει
γερνᾷ καὶ πεθαίνει !

106.

Τῆς Ζωῆς ὁ ρυθμός,
λέει ξερά ὁ Ἄριθμός,
δὲ μοῦ φεύγει ! Μὰ ἡ Λέξις
φλυαρεῖ νὰ μᾶς μπλέξι !

107.

Ποιός μπορεῖ νὰ καταλάβῃ
τέτοιο δρᾶμα ; — Πρώιμα,
αἰσθησὴ μου, εἶχα συλλάβει
τῆς ζωῆς τὸ νόημα !

108.

Μὴ μοῦ λὲς γιὰ τὸ σκοτάδι !
Ξέρω ποῦ ὀδηγεῖ στὸν Ἄδη...
Πές μου ποῦ ὀδηγεῖ τὸ φῶς ;
Δέν ἀπάντησε ὁ σοφός !

109.

Δέν χρειάστη τόλμη λίγη
τὸ πεφτάστρι γιὰ νὰ φύγη...
Τὸ ζηλέψανε στὰ αἰθέρια
χίλια καρφωμένα ἀστέρια !

110.

Ἄν δὲν εἶχες σφάλει
σύνειθα, σοφέ,
ἄλλη ἀλήθεια κι ἄλλη
θὰ βρισκες ποτέ ;

111.

Θ' ἀποχτήσω οὐράνιο πλοῦτο
ἂν μοῦ ἀποκριθοῦν σὲ τοῦτο :
—Ὁ Θεός, Ψυχὴ μὲ σένα
εἶστε δυό ; γιὰ εἴσυστ' ἓνα ;

112.

Τὴν κυνηγάει ὁ νοῦς, μὰ δὲν τὴν πιάνει
τὴν ἄχραντη κι ἀνέγγιχτη Ψυχὴ !
Ἦ, πόσο αὐτὸ μὲ κάνει πιὸ εὐτυχῆ !
Γιατί κι ἐσῶς, γιατί νὰ μὴ σᾶς κάνη ;

113.

Στοχαστικὸ μου ἀνάβλεμμα,
τί ἀναζητᾶς στὰ ὕψη ;
Ἐδῶ στὴ γῆ μας ἂν τὸ βρῆς
ὄ,τι ἢ ζωὴ σοῦ κρύψη !

114.

Ποῦ νὰ βρῶ τὴν ἄκρη,
ποῦ νὰ βρῶ τὸ τέλειο,
Γελαστό μου δάκρυ,
Δακρυστό μου γέλιο ;

115.

Εἶπε τοῦ κορμιοῦ ἡ ψυχὴ :
— Πῶς σὲ βλάψαν οἱ τροχοί !
Κ' εἶπε τὸ κορμί : — Κυρά,
πῶς σὲ βλάψαν τὰ φτερά !

116.

Ἐπὶ τοὺς παλιούς καιροὺς
πάντα ὁ Νόμος, συμπολίτη,
ἀπειλεῖ τοὺς ἰσχυροὺς
μὰ τοὺς ἀδυνάτους πλήττει !

117.

Τὴ συνείδηση συχνὰ
χαλαρώνουν τὰ κοινά.
Ἐπιδιορθωτῆς σπουδαῖος
τὸ ἀντίπαλο εἶναι δέος !

118.

Νεοέλληνας ἐγώ,
Νόμε, δὲ σὲ καταργῶ...
Ἐδονίζομαι κι ὀργῶ
νὰ σὲ καταστρατηγῶ !

119.

Λόγε, πές μου ἐκ τῶν ἐνόητων
νά πειστῶ ἀπὸ ἐσέ κι ἐγώ,
πού ἀδαῆς μωρολογῶ:
— Εἶσαι ἐσὺ ἢ οὐσία τῶν ὄντων;

120.

Λέει τὸ Ψέμμα στὴν Ἀλήθεια:
«Ἄκου καὶ τὰ παραμύθια!
Ὅποιο ἂν μᾶς χωρίζη θέμα
εἴμαστε ἀπ' τὸ ἴδιο αἷμα!»

121.

Γνώση, πίνε φῶς καὶ μάθε!
Ὅμως δὲ θά ξεδιψάσης!
Πάθε, ἐσὺ καρδιά μου, πάθε.
Ἄλλο φῶς νά με χορτάσης...

122.

Ἔρχονται στιγμῆς
πού δὲν εἶμαι ἐγώ!
Πόσο μοιάζω, ιδέες,
μ' ἓναν πού ἀγνοῶ!

123.

Ἄυλε Κόσμε τῶν ὀνείρων,
ὕλικὲ τῆς Γῆς, ὦ ποιά
δίγη μὲ στροβίλισε εἴρων:
Δὲν σᾶς ξεχωρίζω πιά!

124.

Φιλόσοφοι, ποιητές, προφήτες, εἴσαστε ἄξιοι
νὰ φαντασθῆτε, νὰ ἐρευνῆστε, νὰ προβλέψτε
κάτι πού ἀπ' τῆ ζωῆ δὲ θὰ τὸ κλέψτε ;
Κάτι πού δὲν ὑπάρχει, οὔτε θὰ ὑπάρξει ; !

125.

Τῆς εὐτυχίας μου τῆς κρυφῆς
τὴν κλεῖδα ἐσὺ γνωρίζεις,
καρδιά μου πού φιλοσοφεῖς
καὶ σκέψη πού δακρύζεις.

126.

Ἄπ' τὴν ἔναντι κορφῆ
σὰν κοιτάξης τὴ Μορφῆ
θὰ τὴν εὕρης πιὸ σπουδαία
κι ἀπ' τὴν ἴδια τὴν Ἰδέα !

127

Ὁ γραμμένος εἶπε Νόμος :
— Εἶμαι δυνατός, ἀλλ' ὅμως
δὲ μακραίνει, ὄχι, ἡ ζωῆ μου
ὅσο αὐτὴ τοῦ ἀγράφου ἐθίμου !

128

Νικηφόρα δύναμή μου,
στὴν τρανῆ σου δόξα θύμου
πόσην κρύβει καλωσύνη
κ' ἡ ἀδυναμία ἐκείνη...

129.

«Λόγε», ή Βούληση λαλεί,
«μέ περίσφιξες πολύ...
Μήν ξεχνᾶς πῶς εἶσαι γυιός μου,
μάλιστα ὑστερότοκός μου !»

130.

Ἔχουμε ὅλοι δυὸ πλευρές,
ὅμως ἔχω βρῆ τὸν τρόπον
τις καλές μόνον πλευρές
νά προσβλέπω τῶν ἀνθρώπων.

131.

Μηχανή σκληρή καὶ κρύα,
κι ἂν τὰ ἔργα σου διαυγῆ,
θόλωσες τὴν Ἱστορία
κι ἄχ! ἀσχήμενες τῆ Γῆ!

132.

Χωρίς νά λησμονήσης τὸν κανόνα,
χωρίς ποτέ νά φτάσης ὡς τὴν αἴρεση,
βγές ἔξω ἀπ' τὸν φραγμένο σου λειμῶνα,
χαροῦ γιὰ λίγην ὥρα τὴν ἐξαίρεση...

133.

Μὴ με παρεξηγήτε, Μουσουργοί!
Τὸ αὐτί μου ταπεινά σᾶς καταργεῖ
καὶ μουσικὴ του τέρψη μόνον ἔχει
τὸ ἀηδόني καὶ τὸ ἀφρόνερο ποῦ τρέχει...

134.

Μαρμάρινες Μορφές ήρώων προγόνων,
ἀτάραχες στὸ διάβα τῶν αἰώνων,
στὸ χῶμα της σᾶς ἔθεσε ὡς σφραγίδα
τῆς ἐπιβίωσής της ἢ Πατρίδα.

135.

Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἄστρων
ἢ βαθειὰ σιωπὴ τῶν Κάστρων
πιὸ βροντόλαλα ἀπηχεῖ
τῶν αἰώνων τὴν ψυχὴ.

136.

Βλέπω νὰ πλανιέται μόνη
σὲ ἀνερευνήτες στοές.
— Ποιὰ εἶσαι σύ, Κυρά μου, πές !
— Εἶμαι μι' ἄγνωστη ὁρμόνη...

137.

Θλίβομαι πού, νὰ ! σὲ λίγο
ἀπ' τοῦ Ἥλιου τὸ φῶς θὰ φύγω.
Μὰ ἡ μεγάλη μου εἶναι θλίψη
πού κι ὁ Ἴσκιος μου θὰ λείψη !

138.

Νὰ μι' ἀλήθεια πάλι
γλυκερὰ πικρὴ :
Εἴμαστε Μεγάλοι
καὶ μαζὶ μικροὶ !

139.

Βλέπει ὁ Δυνατός
κίντυνο θανάτου:
— Μιά βοήθεια δός !,
κράζει τοῦ ἀδυνάτου.

140.

Παλμὸ γιὰ νὰ ἴχης ζωοδότη
μὴ σὲ ἀντικόβουν δισταγμοί.
Νιώθε νὰ ρέη αἰωνιότη
μέσα στὴν, κάθε σου στιγμή.

141.

Τὰ στερεά καὶ τὰ ρευστά
πολὺ δὲν εἶναι χωριστά...
Θὰ τὸ πίστευες, καημένε,
πὼς ρευστὸ εἶναι τὸ «εἰδέναι» ;

142.

Ἄσε τὰ ἔργα τῶν θεῶν
κι ἄσε τῶν ἡμιθέων.
Ἄρκεῖ τὸ λίγο σου πνευστόν
νὰ βγαίνει ἐκ βαθέων.

143.

— Ἀντιφάσκεις, ἂν δὲν σφάλλω,
εὐπροσῆγορε γραφιά !
— Ναί ! Μὲ τοῦτο καὶ μὲ τ' ἄλλο
κάνω σ' ὄλους συντροφιά...

144.

Μὴν ἀφήνετε τὸν πόθο
μὲ τὸν πέπλο του τὸ νόθο
νὰ καλύπτῃ τὴ θωριά των
τῶν ἀληθινῶν πραγμάτων...

145.

Πρώτῃ φύσῃ, δὲν θ' ἀρκέσῃς
τοὺς σκοποὺς σου νὰ ἐκτελέσῃς!
Ἄσκησῃ, εὐτυχῆς θὰ ζήσῃ
δεύτερῃ ὅποιος σ' ἔχει φύσῃ...

146.

Ἔλα, νιέ μου, νὰ μοῦ πῆς
τὸ τραγούδι τῆς σιωπῆς.
Ἄν δὲν τό ἴμαθες ἀκόμα
κάλλιο μὴν ἀνοῖς τὸ στόμα!

147.

Δὲν πηγαίνω στὸ βουνὸ
ἀλλ' ἂν ἔρθῃ αὐτὸ σέ μένα
θὰ βρεθοῦνε τὸ πουρνὸ
τὰ λαγκάδια του ἀνθισμένα!

148.

Δὲ μ' ἔχει κουράσει
ποτέ μου ἡ δράση.
Ἐγὼ μὴ, τρομάζω,
τὴ δράση κουράζω...

149.

Ψυχολόγε, γιά πελάτες
παῖρνε μαχητῆς μικρούς.
Κι ἄφηνε τοὺς Στρατηλάτες
«θάπτειν τοὺς αὐτῶν νεκρούς»...

150.

Εἶπε ὁ ἀετός, ὁ σταυραετός,
πὼς δὲν εἶναι παρ' αὐτός !
« Ἔχομε κ' ἐμεῖς λαλιά ! »
κελαϊδῆσαν τὰ πουλιά.

151.

Ρώτησαν τὴν Τρικυμία
γιατί πάσχει τόσο ἐκείνη ;
Ἐποκρίθη μὲ ἀθυμία :
— Πάσχω νὰ ἴβρω τὴ Γαλήνη !

152.

Δροσερὴ μου χάρη,
ἀπὸ ποιὰ πηγὴ
νάματα ἔχεις πάρει
κάποια χαραυγὴ ;

153.

Ὅσο ἀδρὰ κι ἂν ἐκφραστῶ
μάνει ὑπόλειμμα ἐνδομύχως...
Κ' εἶναι, ἀλήθεια, θαυμαστὸ
ποὺ τὸ ὑποσημαίνει ὁ Στίχος !

154.

Οί βάρκες, τὰ δίχτυα, ή άρμούρα...
Σορόκοι, γαρμπήδες, βοριάδες...
Μέ λέπια σās έντυσε ή Μοίρα,
Ψαράδες !

155.

Στόν κήπο μου έχω κι άνθηρά κλαδιά
μά τό πουλάκι στό ξερό κλωνάρι έστάθη.
«Γιατί, ρωτώ, προτίμησες τ' άγκάθι ;»
«Γιατί έχω, μου κελάϊδησε, καρδιά !»

156.

Νά 'χα μιá χρυση τσουγγράνα
νά 'μπω στ' Ούρανοϋ τή γράνα
όλα νά τά κάμω πάστρα
τ' άγριοχόρταρά του τ' άστρα !

157.

Πόσοι ακόμα δέν πιστεύουν,
κι ἄς τὸν Οὐρανὸ ληστεύουν
πὼς τὸ πι' ὄμορφὸ τοῦ ἀστέρι
εἶναι ἡ Γῆ — καὶ δίχως ταίρι !

158.

Σὲ ψηλὴ μεριά τοῦ κόσμου,
σ' ἄγνωστου βουνοῦ κορφῆ,
θά 'ναι ὁ τάφος ὁ δικός μου
κι ἄς μὴν θά 'χω ἐκεῖ ταφῆ...

159.

'Απέξω ἀπ' τὸ κλεισμένο χᾶνι
κάνουμε ὑπόθεση βαρειά :
Τάχα ὁ Χαντζῆς νά 'χη πεθάνει ;
Τάχα ν' ἀδειάσαν τὰ χωριά ;

160.

Κι' ἄς τὸ θέρισεσ ζυγὰ
τὸ χωράφι σου, ζευγαῖ !
Τὸ ξαναθερίζω ἐγὼ
καὶ χαρὰ καρπολογῶ !

161.

Χωραφάκια θερισμένα,
πόσο μοιάζετε μ' ἐμένα !
Οὔτε ξέρω ποιοὶ ἔχουν πάρει
τῆς σοδειᾶς μου τὸ σιτάρι !

162.

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει
ό φτωχός με τὸ κοφίνι.
— Τί ἔχεις μέσα ; τὸν ρωτᾶνε
— Τίποτε ἄλλο κι ὁ,τι νά 'ναι !

163.

Πῶς νὰ φύγω, πῶς ν' ἀφήσω
τέτοια συντροφιά μου πίσω ;
Ποιά ; Κανέναν καὶ καμμιά !
Συντροφιά μου ἢ ἐρημιά !

164.

Θάλασσα καὶ οὐρανός
ἓνα γίνονται τοῦ ἑνός
μὲς στὸ πέπλο ποὺ ἀνυφαίνει
τῆς αὐγῆς τ' ἄυλο χτένι...

165.

Κάτι ἀξίζει, ἄλλο κάτι,
τὸ φιδίσιο μονοπάτι
ποὺ ὀδηγεῖ, στενὸ σειρήτι,
στὸ ξεμόναχο ἓνα σπίτι.

166.

Ἔλα, νύχτα μουσκουφή,
σμίξε ὅλα τὰ δέντρα σ' ἓνα,
πλέξε ἐκεῖ φωλιά κρυφὴ
γιὰ τὸν ἐρημίτη ἐμένα !

167.

Στή λησμονιά μου χάρισα
τῆς χώρας τὰ παλάτια·
χαίρομαι, ὡς τὸ λαχτάρισα,
χωριάτικα χαγιάτια...

168.

Λέει ὁ Βλάχος :
— Θὰ περάσω !
Λέει ὁ Βράχος :
— Κι ἂν σὲ χάσω ;

169.

Τὴν πιὸ ὁμορφὴ πού ἀκούστη μουσικὴ
τοῦ σιωπηλοῦ τῆς Πλάσης μαντολίνου
συνθέτουνε στὸ πάρκο οἱ ἁρμονικοὶ
συνδυασμένοι τόνοι τοῦ πρασίνου !

170.

Στρῶσαν τὸν κισσὸ ταπέτο...
Καὶ τοῦ λέω : — Συνήθισέ το !
Μοῦ ἀπαντᾷ — μέ τί πειθῶ ! —
— Ὅχι ! Θ' ἀναρριχηθῶ !

171.

Πόσα ὠραῖα μονοπάτια
τὰ εἶδα μόνο μὲ τὰ μάτια !
Μὰ στή μνήμη μου ἔχουν ζήσει
σὰ νὰ τὰ ἔχα περπατήσει...

172.

Νά ξυπνᾶς τὴ χαραυγὴ
καὶ μὲ ξάστερους φακοὺς
ἐποπτεύοντας τὴ Γῆ
τὸν κορυδαλλὸ ν' ἀκοῦς...

173.

Καὶ πρὶν ἀκόμα ὁ Ἥλιος ἀνατείλῃ
τὴν πρώτην τοῦ κρυφῆ ματιὰ θὰ στείλῃ
νὰ ψάξῃ καὶ νὰ βρῆ, νὰ ἐξασφαλίσῃ
— τί σύνεση! — τὸ μέρος ποῦ θὰ δύσῃ.

174.

Μὲ βουβὴ φροντίδα ἡ Φύση
στὶς χειμερινές της ὥρες
σχέδια ἔχει φιλοτεχνήσει
γιὰ λουλούδια καὶ γιὰ ὀπῶρες...

175.

Λουλουδάκια τοῦ Φλεβάρη
ἐσεῖς ἔχετε τὴ χάρη
στὸ χειμῶνα πλαί-πλαί
νὰ μαντεύετε τὸ Μάη...

176.

Τὸ Μάρτη καλορότητα :
— Γιατί καινούργια χιόνια ;
— Νὰ προβληθοῦν, μοῦ ἀπάντησε,
πὶ ὥραϊα τὰ χελιδόνια !

177.

Ἄγριολουλουδάκι μικροσκοπικό,
ποῦ τὸ Μάρτη ἀνθεῖς ἐδῶ τριγύρου,
πιὸ μεγάλο τὸ μικρὸ σου μυστικὸ
ἀπ' τὸ μυστικὸ, γιὰ μέ, τοῦ Ἀπείρου!

178.

Σβῆσε τῆ φωτιά στὸ τζάκι
κι ἄνοιξε τὸ παραθύρι
νά ἔμψυξέ με μέσα τὸ πουλάκι!
Ἦρθε ὁ Ἀπρίλης! Τίρι-λίρι!

179.

Κλάφτηκε στὸ χῶμα ἡ Χλόη:
—«Τί μονότονη ἔχω γίνει!»
Κι ἄνθισε ἀπ' τὴν ὥρα ἐκείνη
πλουμιστὸ λουλουδολόι!

180.

Μὲ τί γοῦστο, μὲ τί χάρη
τῆς αὐλῆς μας τὸ χορτάρι
ἔμαθε νὰ κορνιζάρη
τὸ πλακόστρωτο δρομάρη!

181.

Ὅλοι ξέρουν τὸ κραδαίνω
καὶ σχεδὸν κανεὶς τὴν κρᾶδη!
Μὲ τὸ στίχο ἐδῶ σὲ δένω
τῆς συκιᾶς μου κορφοκλάδι!

182.

Έχουν τοῦ Θεοῦ τὰ δάση
τῶν ἀνθρώπων ἀγκαλιάσει
τὰ χωράφια καὶ τ' ἀμπέλια
μὲ χελιδρονιές καὶ τέλια.

183.

Δὲν εἶναι ἡ ἀνθηση μονάχα,
Ἐνοιξη ὠραία, ποῦ σὲ κοσμεῖ·
μαζί της κ' οἱ Χαιρετισμοί,
μαζί της καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα !

184.

Τὸ δασάκι ποῦ σὲ κρύβει,
χωραφάκι μου γυμνό,
μοιάζει τόσο μὲ τὴν ἦβη
κόρης δεκαεφτὰ χρονῶ !...

185.

Μονοπάτι, ποῦ ξεσκίζεις τὸ γρασίδι
μὲ τοῦ Ἀπρίλη τὸ λουλούδινο ψαλλίδι,
ἀνοιξιάτικο μοῦ ὑπόσχεσαι ταξίδι
καὶ μὲ σπρώχνεις νὰ συρθῶ στὴ γῆ σὰν φίδι !

186.

Ὅπου λόχη καὶ πηγὴ
ἡ καρδιά μου ἀναρριγεῖ...
Ξέρει πῶς σὲ λίγο θά 'χη
μὲ τὰ μυστικά τους μάχη...

187.

Πεταλοῦδες, σαλιγκάρια,
χελωνίτσες καὶ πουλιὰ
μὲς στοῦ κήπου τὰ βλαστάρια
μιὰ κοινὴ ἔχουμε φωλιά...

188.

— Ἄσπρη πεταλούδα, τί ζητᾶς
στ' ἄσπρα μου λουλούδια ποῦ πετᾶς ;
— Δὲ μὲ μέλλει ! Τί σὲ μέλλει ;
— Κι ὅμως, ἄχ !, ζητᾶς τὸ μέλι !

189.

Ποιό λουλούδι στὴν ἀυλὴ
θὰ ἔβγη τὴν ἀνατολή ;
Ποιό πουλί θὰ κελαϊδήσῃ
στοῦ πρεβάζι μου τὴ δύση ;

190.

Ὅλα τ' ἀγρολούλουδα, ποῦ ἀνθίζουν
τώρα τὸν Ἀπρίλη, τ' ἀγαπῶ...
Εἶναι ὅλο χαρὰ κι ἄς μὴν ἐλπίζουν
τ' ἀνθη τοὺς νὰ δέσουνε καρπό...

191.

Τὰ τριαντάφυλλα θωρεῖς
τὸν Ἀπρίλη νὰ χαρῆς...
Τὶς τσουκνίδες
δὲν τίς εἶδες ;

192.

Καλοκαίρι κάθε χρόνο
βγαίνω και τὰ καμαρώνω
τὰ χωράφια, τὶς ἐλιές...
Θρέφουν τόσες φαμελιές !

193.

Ἄρμονικὴ ἔχουν κάμει συντροφιά
τὸ δάσος τὸ σγουρὸ καὶ τὸ χωράφι.
Ἄπάρθενή μου ὠραία ζωγραφιά,
πῶς νὰ σὲ ξεσηκώσουν οἱ ζωγράφοι ; !

194.

Τί ζυμώνετε, τί πλάθετε,
μυστικοὶ τοῦ δάσους ἴσκιοι ;
Ὅχι, ὁ νοῦς μου δὲν τὸ βρίσκει !
Τῆς καρδιάς μου θὰ τὸ μάθετε ;

195.

Ἄς ἤμουν ἓνα τίποτα — μὰ ὠραῖο !
Ἄγριο λουλούδι στὸ χωράφι τοῦ σταριοῦ,
δροσοσταλίδα τῆς αὐγῆς, νὰ ἐκρέω
σὰν δάκρυ τοῦ πιὸ ἀσήμου χορταριοῦ...

196.

Λόχμη ὕδροχαροῦσα, ὠραία,
σ' ἔχω, λές, φυτέψει ἐγὼ
σμίγοντας μὲ τὴν ἰδέα
χίλια φῦτρα χίλιω εἰδῶ.

197.

Ἄπ' τὸ δάσος πλαισιωμένα
τὰ χωράφια θερισμένα
τὸ ὕψηλὸ θυμίζουν χρέος :
Νά 'σαι χρήσιμος κι ὠραῖος !

198.

Ὁ νοθέριστος ἀγρὸς
ἀπ' τοὺς θάμνους κυκλωμένος
μοιάζει βασιλιάς μικρὸς
νικητῆς καὶ νικημένος...

199.

Τὸ πράσινο ἀποχαιρετῶ
λίγο πρὶν κιτρινίση
καὶ μάταια τὸ γιὰτι ρωτῶ
ἀπ' τὴν πανούργα Φύση.

200.

Εἶπε ἡ καρπερὴ ἐλιά
στ' ἄκαρπο τὸ πεῦκο πλάι :
— Πές μου, ἂν εἶχες φαμελιά
τί θὰ τσ' ἔδινες νὰ φάη ;

201.

Ἡ μεγάλη καστανιά
εἶπε στὶς μικρὲς τριγύρα :
— Ὅταν ἤμουν κι ἐγὼ νιά
δὲ σεβόμουνα τὸ γῆρα !

202.

Ἄγριε λόγγε, κρύβεις κάτι,
πού ποτέ δὲν τό'δε μάτι !
Μὰ ἐγὼ λέω, κι ἄς μὴν τό ξέρω,
— Ἐγὼ τό 'κρυψα ! Καὶ χαίρω.

203.

Στὸ βουνὸ καὶ στὸ λαγκάδι
πῆγα σήμερα ξανά...
Ἄλλα λέγαμε χτὲς βράδυ,
κι' ἄλλα μας τ' ἀποψινά !

204.

Στοῦ βουνοῦ τὴν ἀγκαλιὰ
ξαπλωμένη ἢ Σιγαλιὰ
μοιάζει ὡς νὰ ἐγκυμονῆ
τὴν ὑπέρτατη Φωνή...

205.

Τὸ ἀντικρυνὸ ψηλὸ βουνὸ
σήμερα ξύπνησε πιὸ ἀχνό.
Τί συμβαίνει ; Τί ἔχει πάθει ;
Ἡ ψυχὴ μου πάει νὰ μάθη...

206.

Μήνυμα περνᾶ στὰ φύλλα
καὶ τὰ πιάνει ἀνατριχίλα
σάν αὐτὴ καὶ τοῦ ὁδοιπόρου,
μήνυμα τοῦ Φθινοπώρου...

207.

Τρεις φορές τὸ νυχτοπούλι
μοῦ ἐπανελάβε τὴ φράση...
Μ' ἔκαμε ὁ Θεὸς χαζούλη :
Δὲν τὴν ἔχω μεταφράσει !

208.

Θέλω νὰ βλέπω ἀπ' τὸ βουνὸ
ποῦ πεζοπόρος σεργιανῶ
κι ἄλλα βουνά, κι ἄλλα βουνά
ποῦ ὁ νοῦς μου μόνο σεργιανᾶ...

209.

Ἦρθε καὶ στάθηκε ἀπὸ πάνω μας τὸ σύννεφο
κι ὄλο πιὸ μελαψὸ κατασταλάζει :
— Δὲ θέλουμε βροχή ! Ἄϊντε φύγε, πήγαινε !
— Δὲ θέλετε βροχή ; Ρίχνω χαλάζι !

210.

Παραπονιῶνται τὰ χρυσάνθεμα
ποῦ ἐντὸς τοῦ ἰδίου χώρου
ἀνθοῦν μαζί τους καὶ τριαντάφυλλα
τοῦ Φθινοπώρου...

211.

Δεντράκια τῆς κατωφεριᾶς,
σᾶς ἀναμάλλιασε ὁ Βοριᾶς !
Ἄχ ! καὶ πόση ἀνατριχίλα
κλέβω ἀπ' τὰ δειλά σας φύλλα !

212.

Τρέχει άφρός τοῦ άφροῦ τὸ ρυάκι
τ' άγριολούλουδα φιλεῖ
μὰ τοὺς λέει κι ἕνα λογάκι
πιὸ γλυκὸ ἀπὸ τὸ φιλι!

213.

Στὸ πάρκο ἀπόχτησα ἕνα φίλο
καὶ συζητήσαμε μαζι
γιὰ ὅ,τι πεθαίνει, ὅ,τι ζεῖ.
'Ο φίλος μου ; "Ένα μαραμένο φύλλο...

214.

'Απ' τὴ σιωπὴ σου, συννεφιά,
λίγο προτοῦ νὰ βρέξη,
ἄχ! νὰ 'φκιανα μιὰ ζωγραφιά!
Κι ἄχ! νὰ 'κλεβα μιὰ λέξη!

215.

Μὲς στὰ μολυβένια νέφη
ἢ βροχὴ μαθαίνει ντέφι.
«Θά 'ρθω — λέει — καὶ θὰ τὸ παίξω
στὸ παράθυρό σου ἀπέξω...»

216.

Καρτερώντας τὸ Χειμῶνα
μπρὸς στὸ φράχτη, πλάι στὸ φρέαρ,
τὸ Φθινόπωρο λησμόνα
καὶ τὸ Θέρος καὶ τὸ 'Έαρ...

217.

Φεύγω κι ἔβαλα δραγάτη,
λείπω ἐγώ, νά μοῦ φυλάττη
τοῦ βουνοῦ τήν ἔρμη πλάση
πό ᾽χω ἀπ' τὸ Θεοῦ ἀγοράσει !

218.

Μές στοῦ χιόνι, μέσ στοῦ τσίφι
κελαϊδεῖς, φτωχὸ κοτσύφι,
στά ξερά ὡς νά λές κλαδιά :
— Κρύψτε τ' ἄνθη στήν καρδιά !

219.

Φέτος ἔχουν μείνει μόνες
τοῦ χωριοῦ μου οἱ Ἄνεμῶνες...
Ἄνεμοῦν, βεργολιγοῦν
τάχα ἐμέ ὡς νά νοσταλγοῦν !

220.

Τὸν βλέπεις καὶ περνᾷς σ' ἄλλο βασίλειο
τῆς ἀγριεμένης θάλασσας τὸν Ἥλιο·
τρόμος σὲ πιάνει ἀλλόκοτος, στυφός,
μήπως δὲν εἶναι, αὐτὸ ποὺ βλέπεις, φῶς !

221.

Ἄγρια θάλασσα ρωτοῦσα
ἀπὸ ποῦθε ξεκινᾷ...
Ἄπαντοῦσε πολυαφροῦσα :
— Δὲν τελειώνω πουθενά !

222.

Πρόσεξε τὸν καταρράχτη :
Ἐπεπήδησε τὸ φράχτη,
μεταλλάχτηκε σὲ ἀφρὸ
μὰ ξανάγινε νερό...

223.

Κλαυθμηρίζει τὸ ρυάκι :
«— Πῶς μοῦ κόβεται ἡ χαρὰ
ὄταν, τρέχοντας στὸ αὐλάκι,
βλέπω στάσιμα νερά !»

224.

Ἦ, πῶς χαίρεστε τὸν Ἥλιο,
χωριουδάκια ἐσεῖς φτωχά !
Ἐκαστο κι ἄλλο βασίλειο !
Ἴδια ἢ φτώχια μοναχά !

225.

Πάει, ὁ Ἥλιος καταστράφη !
Ἐόδεψε ὅλο τὸ χρυσάφι
νέφη, σπίτια — ὅλη τὴ φύση
νά χρυσώσει προτοῦ δύση !

226.

Χωραφιά μου ξεραμένη,
μοιάζεις νά 'σαι λυπημένη
ποῦ μιὰ τριφυλλιά στὸ πλάι
καταπράσινη γελάει...

227.

— Τί ζητᾷς στὴν ἄγρια φύση ;

μ' ἔχει ὁ Ἐλεγχος ρωτήσει.

— Κρυφαῖκῶ στὴ σιγαλιά
πλήθη ἀλάλητα πουλιά...

228.

Τὰ κατάκλειστα παλάτια
δὲ μοῦ λέν πολλὰ στὰ μάτια.

Τὸ κατάκλειστο καλύβι
πιὸ πολλὰ καὶ λέει καὶ κρῦβει.

229.

Ψιθυρίζουν στ' ἀκρογιάλι·

πάει ὁ ψίθυρος μακρὰ

σὰν χαμένο παρακάλι

στ' ἀσυγκίνητα νερά...

230.

Λέω στὰ δέντρα ρέμα-ρέμα :

— Σᾶς ἔχω φυτέψει ἐγὼ

σ' ἀμνημόνευτο καιρό !

Κι ἄχ ! μοῦ γνεύουν : — Ψέμμα ! Ψέμμα !

231.

Μάννα Φύση, ὦ πῶς γιατρεθεῖς

τῆς ψυχῆς μου τὸ δαρμό !

Ἵσο πιὸ πολὺ ἀγριεύεις

τόσο πιὸ πολὺ ἤρεμῶ.

232.

Θάλασσά μου — ὠκεανοί !
Τί σοῦ λείπει
κ' ἔχεις λύπη ;
— Μιά μπρατσέρα μὲ πανί !

233.

Τὸ ἀστέρι εἶπε στὸ γίασεμί :
— Σ' ἔχω ἀδερφάκι μου...
— Μὲ πρόσεξες ; Τρανὴ τιμὴ
γιὰ μέ, ἀστεράκι μου !

234.

Μὴ ρωτᾶς σὰ νὰ τὰ βιάζης
ὄσα πράματα θαυμάζεις :
Τ' ἄστρα, τὰ πουλιά, τὰ κρῖνα
ἄσ' τα νὰ μιλοῦν ἐκεῖνα.

235.

Τὸ τρεχούμενο νερὸ
πῶς δὲ σώνεται ἀπορῶ !
Ἄπο ἀἰῶνες ρέει-ρέει
καὶ τὰ ἴδια λόγια λέει...

236.

Ἄπο βουνὸ πολὺ ψηλὸ
στὴ χούφτα μου τὸ κουβαλῶ
τὸ νερὸ στὸν κάμπο κάτω
καὶ ποτίζω τὰ σπαρτά του...

237.

Ἄχ! τί κόπους ἔχω κάμει,
λέει ὁ Φίδαρης, ποτάμι,
τὰ ψηλά βουνά ν' ἀνοίξω
τ' ἄρμυρό νερό νὰ σμίξω!

238.

Βγήκε ὁ Ἥλιος μιὰ βουκέντρα
κ' ἐτοιμάζονται τὰ δέντρα
τὰ σαλόνια τους νὰ στρώσουν
τοὺς ξωμάχους γιὰ νὰ ἰσκιώσουν...

239.

Ἐλατά μου ὦραϊα, τῆς σιωπῆς σας
φρόνιμα τὰ λόγια τὰ κρυφά,
μὰ Βοριᾶς, ὅταν σᾶς δέρνη, τῆς βουῆς σας
τὰ ὀργισμένα λόγια πιὸ σοφά...

240.

Καλοστρωμένη δημοσιά,
πᾶς σὲ μεγάλην Ἐκκλησιά...
Πετρωτὸ μονοπατάκι,
ψάχνεις γιὰ ἐρημοκλησάκι.

241.

Κελαίδουσε ἀηδόνι
ἔτρεχαν νερά,
γίνονταν οἱ πόνοι
ἄλαλη χαρά...

242.

Είπε τό 'να κρίνο στ' άλλο :
— Τ' εἶναι αὐτό πού λέν «μεγάλο» ;
Κ' εἶπε ἡ ἀνασασμιὰ τῆς γῆς :
— Εἶστε ἐσεῖς, μικρά μου ! Ἐσεῖς !

243.

— «Γραφική μου λεύκα, τί
ἡ κορφή σου ἀναζητεῖ
ψαχουλεύοντας στά ὕψη ;»
Θά τὸ πῆ ; Θά μοῦ τὸ κρύψη ;

244.

Τὴν ἀπόμερη ἔρμη βίλλα,
κίτρινα τὴν κρύβουν φύλλα,
μὲ ἀντικλεῖδι μαγικό
μπαίνω, λαθροκατοικῶ...

245.

Νερό τῆς γάργαρης πηγῆς,
σὲ ποιόν μιλάς ; Μονολογεῖς ;
— Λόγο-ἀντίλογο ἔχω μόνο
μὲ τὰ νέφη πού ἀνταμώνω !

246.

Ἦ θαλασσινὴ καμπύλη
μὲ τὴ ροζ ἀμμοτοπιά,
μοιάζεις κάποια ὥραϊα χεῖλη
πού δὲ θά φιλήσω πιά !

247.

Βόσκουνε τὰ προβατάκια
στά χλωρά τὰ χορταράκια
καὶ δὲ βλέπουν τὸ χασάπη,
ποὺ τ' ἀγριοκοιτάει μὲ ἀγάπη...

248.

Λέει τὸ ἀγέρωχο βουνὸ
στὸν ἀπάνωθε οὐρανό :
— Βλέποντάς σε κάθε αὐγὴ
λησμονῶ τὴν κάτω γῆ !

249.

Μὲ τὴ μαγικὴ φλογέρα
νὰ τὰ στείλω ἐγὼ μπορῶ
τὰ ψαράκια στὸν ἀγέρα,
τὰ πουλάκια στὸ νερό.

250.

Ἄπ' τὸ ξάγναντο κοιτάζω
τὰ λιβάδια, τὰ σπαρτά :
Ὅλα τὰ ἔχω ἀγοραστά !
Ποιὸς τὰ θέλει ; Τὰ μοιράζω !

251.

Ἦρεμα νερά...
Βάρκα τοῦ Ψαῖ...
Ρίχνει παραγάδια...
Ἄχ ! νὰ τὰ βγαζε ἄδεια !

252.

Τρέχει τὸ ρυάκι — φτάνει
σὲ μιὰ λόχμη χορευτό...
Κρύβεται καὶ ποιὸς τὸ πιάνει !
Λές πὼς ἔτρεχε γι' αὐτό !

253.

Θέλω ν' ἀνέβω στὸ βουνὸ
σάν πιάνει νὰ νυχτώσῃ.
Νὰ ἰδῶ ἂν ἔμεινε Στοιχειὸ
ποὺ δὲν τὸ ἔχουν σκοτώσει !

254.

Τοῦ τηλεφώνου ὁ στύλος
ὀρθώθη σάν ἐχθρός.
Μὰ πέρασε ὁ καιρὸς
κι ἔγινε τώρα φίλος...

255.

Πλούτισα καὶ δίχως κόπο !
Ἔχω γύρω ἐδῶ στὸν τόπο
ποὺ μοῦ κάνουνε δουλειές
δέκα μυρμηγκοφωλιές !

256.

Στὸν κήπο μου ἔχω μιὰ βαγιά,
ποὺ γύρω παίζαμε παιδιὰ...
Ἄπο αὐτὴν ποιὸς θὰ μοῦ κἀνη,
ποιὸς, τὸ νεκρικὸ στεφάνι ;

257.

Γλάροι, κύματα, μαϊστροί,
τὰ ψαράκια στὸν ἀφρό.
Κι ὦ, πῶς πιάνονται σωρὸ
στὸ ἀνύπαρχτό μου ἀγκίστρι !

258.

Τί εὐτυχισμένο πού 'σαι, ὦ κυπαρίσσι !
Στὸν οὐρανὸ βαθιὰ ἔχεις εἰσχωρήσει
καὶ πιά δὲν πρέπει νά 'χῃς ἄλλον πόθο !
—Θά ναι ἔτσι, ὅπως τὸ λές... Μὰ δὲν τὸ νιώθω !

259.

Ἐμβρόντητα τὰ Δέντρα ἀκίνητοσιν
καὶ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ βουβά ζητοῦσιν
ἀπ' τὰ δικά του στὰ δικά τους ὕψη
τὸ μυστικὸ τῆς ὕπαρξης νὰ κρύψῃ...

260.

Ρίχνω στὸ χάος τὴν πετονιά
ψαρεύω μιὰ ἀστρογειτονιά.
Πάω νὰ τὰ δεχτῶ στὰ χέρια
στάχτη γίνονται τ' ἀστέρια !

261.

Ἄνοιξε ἡ πόρτα στὸ κλουβί
κι ἔξω ἡ ζωὴ γλυκὰ βομβεῖ.
— Δὲ θὰ φύγω ! ἀκῶ νὰ λέη
τὸ πουλί. Μὰ γιατί κλαίει ;

262.

— Πῶς στis ἔρημιές, διαβάτη ;
Ἐχασες, χαλεύεις κάτι ;
— Ναι ! Τὸ τίποτε χαλεύω
κι ἀπ' τὸ τίποτε τὸ κλέβω !

263.

Δροσιά χαρίζει καὶ τοῦ Ἥλιου
τὸ δάκρυ, μόνον, τοῦ πουλιοῦ !
Ὅμως λίγοι τὸ γνωρίζουν
πὼς καὶ τὰ πουλιὰ δακρύζουν...

264.

Δίχως νὰ φιλοσοφοῦν,
δίχως ἄλλες ἔγνοιες φροῦδες,
δὺο χαρίεσσες πεταλοῦδες
ἔρωτεύονται, ψωφοῦν...

265.

Ἦρθα στὴν ἀκρογιαλιά
νὰ ἴβρω ἓνα ὀρισμένο κῦμα...
Μοῦ προσφέρθηκαν πολλὰ
ὅμως ὄχι ἐκεῖνο ! Κρίμα...

266.

Τὸ στενὸ τὸ μονοπάτι
λέει στὴ δημοσιά : Περπάτει
καὶ μὴ λησμονᾶς πιδὸ πέρα
πὼς ἐμένα ἔχεις πατέρα !

267.

Ἄχ! σπιτάκι τοῦ χωριάτη,
σοῦ ἴσπασα τὴν πόρτα, νά!
λαχταρῶντας νά ἴβρω κάτι
ποῦ δὲν τό ἴβρα πουθενά!

268.

Ἦ, τί κρίνους ἔχει ἀνθίσει
τῆς χαρᾶς μου τὸ μεθύσι!
Τέτοιοι θέλω ἕναν καιρὸ
νά με στόλιζαν νεκρό!

269.

— Μπρὸς στὸ τζάμι μου, σπουργίτη,
τί μοῦ ψέλνεις : «τσιου-σί» ;
Θέλεις νά μπης μὲς στὸ σπίτι ;
— Θέλω νά βγῆς ἔξω ἐσύ!

270.

Εἶπε τὸ Φεγγάρι
μὲ ἀσημένια χάρη :
Ἦπου παρεμβαίνω
ἴλα τὰ ὁμορφαίνω...

271.

Ἄχ! φιλέρημο Φεγγάρι,
σοῦ ἴκλεψαν τὰ παλληκάρια
ἴχι μοναχὰ λιθάρια,
μὰ καὶ ξωτική σου χάρη!

272.

Κυνηγάμε τὸ Φεγγάρι
στὴ μεγάλη δημοσιά...
Πῶς πισωπατεῖ μὲ χάρη
μὲς στὴν ἀπεραντωσιά !

273.

Καταδεχτικὸ Φεγγάρι,
πέφτεις μ' ὄλη σου τὴ χάρη
μὲς στὴ στέρνα τὴ μικρὴ
κι ὦ τί θάμα ! σὲ χωρεῖ !

274.

Μεροδούλι, νυχτοδούλι,
Ἴηλιε μου, Φεγγάρι μου,
παίζουν οἱ Σκιῆς κρυφτούλι
στοὺς δρυμοὺς πρὸς χάρη μου.

275.

Μαῦρο σύννεφο, ποὺ ὀρμάς
νὰ σπαράξης τὸ Φεγγάρι,
κι ἂν δὲ θὰ σοῦ γίνῃ ἡ χάρη
κάτι ἀξίζει ποὺ τολμάς...

276.

Βρυσούλα βρίσκω σ' ἔρημιά,
στέκω νεράκι πίνω
καὶ μοιάζει σάν μεταλαβιά
ἀπ' τὸ Ποτήρι Ἐκεῖνο...

277.

Ὅμορφότοπέ μου, οἱ ξένοι
θὰ σέ ζοῦν πιό εὐτυχισμένοι
δίχως ἔγνοια, δίχως πόνο,
δνειρο βραχὺ στό χρόνο.

278.

Πῶς, καρδιά, νά μὴν πονέσης,
σκέψη, νά μὴ σκοτεινιάσης ;
Μοῦ διακόψανε τίς σχέσεις
τ' ἄψυχα Στοιχειά τῆς πλάσης !

279.

Ἄϊ, βρυσούλα ταπεινή,
ποιός σοῦ ἀνοίγει τὸ κρουνί
κι ἀναβλύζει λαγαρὸ
στίχο σὰν τὸ κρῦο νερό ;

280.

Τὸ κυνηγῶ μὲς στ' ὄνειρο
μὰ δὲν τὸ πιάνω
τ' ὄραϊο γυναικίο φάντασμα
τὸ ἐρωτοπλάνο...

281.

Πῶς ἐτρέμιζαν τ' ἀστέρια
μι' ἀνοιξιάτικη βραδυά,
ποῦ μοῦ χάϊδεψαν δυὸ χέρια
τὴν εἰδῆ καὶ τὴν καρδιά!

282.

Ἄχ! καλή μου φίλη,
λίγοι, ὅπως ἐμεῖς,
πνεῦμα εἶδαν τὴν ὕλη
τῆς γλυκειᾶς στιγμῆς...

283.

Δός μου ένα δάκρυ σου, Κυρά μου,
νά τὸ κάμω ἀνέσπερη χαρά μου !
Ἔνα σου χαμόγελο, ένα, δός μου
νά τὸ κάμω δάκρυ ὄλου τοῦ κόσμου !

284.

Στὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ
οὔτε βάρκα, οὔτε νησί...
Καὶ στὸν ἄπειρο οὐρανὸ
ένα μόνο ἀστέρι : Ἐσύ !

285.

Τὸ τριαντάφυλλο τοῦ Ἀπρίλη
στὴν αὐλὴ τῆς γειτονιάς
σὰν χαμόγελο στὰ χεῖλη
πρωτοερωτευμένης νιάς...

286.

Τσαμπὶ κρατᾶς στὸ χέρι σου.
Νὰ ἔμουν κ' ἐγὼ μιὰ ρόγα
νά με φιλοῦν τὰ χεῖλη σου
νά τοὺς ἀνάβω φλόγα !

287.

Τὸ παρθενικό σου ἐκεῖνο κάτι
ποιός μπορεῖ με λόγια νὰ τὸ πῆ ;
Τὸ δοξάζω μόνο με τὸ μάτι
καὶ τὸ ὕμνολογῶ με τὴ σιωπή !

288.

Πῶς με πιάνει στήν ἀπόχη
μέ τὸ πεισματάρικο ὄχι !
Ἄχ ! καὶ πῶς με λευτερώνει
μέ τὸ ναὶ ποῦ δευτερώνει !

289.

Τῆς Πούλιας τρεμοσβοῦν οἱ καντηληθρες
στῆς χαραυγῆς τὸν ἄγουρο οὐρανό :
Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμματα πῶς ἦρθες...
Εἶναι πῶς φεύγεις τόσο ἀληθινό !

290.

Θὰ πετάξω σὰ σπουργίτι
νὰ ῥθω νὰ σὲ βρῶ στὸ σπίτι...
Ἄχ ! ἀνθὲ τοῦ ἀνθοῦ τῆς λύπης,
μὴ μοῦ πῆ κανεὶς πῶς λείπεις !

291.

Μόλις βγήκε τὸ Φεγγάρι
στ' οὐρανοῦ ψηλά τῆ γρίλια
μας ἀντίκρουσε ζευγάρι
καὶ τρελλάθηκε ἀπ' τῆ ζήλια !

292.

Δυὸ ρουμπίνια δαχτυλίδι
μέ περίζωσε σὰ φίδι.
Κι ὄλο πίνει, κι ὄλο πίνει
τῆς καρδιάς μου τὸ ρουμπίνι !

293.

Σὲ λένε κ' εἶσαι ἡ Ἄρτεμις ! Θυμῆσου :
Εἶσαι ἡ Σελήνη ! Στὸ βουνὸ τὸ δασερό
εἶπες στὸν Ἐνδυμίωνα : «Κοιμήσου
καὶ θά'ρθω στὴ σπηλιά σου νὰ σὲ βρῶ !»

294.

Πότε σὲ πόθησα πολὺ ;
Ὅταν μοῦ ἀρνιόσουνα φιλι
κι ἔτρεμαν τὰ ὠχρά σου χεῖλια
ἀπὸ ἀγάπη κι ἀπὸ ζήλια !

295.

Τόσο μὲ ζάλισε ἡ ὄρμη
πὺ καὶ δὲν ἔβλεπα κορμί,
μόνο μιὰ ψυχὴ σὰν φλόγα
πὺ μ' ἀδίκαε καὶ μ' εὐλόγα !

296.

Ἄν δὲν ἦταν κάποιες ὥρες
μὲ ἀστραπόβροντα καὶ μπόρες
θὰ εἶχε, ἀγάπη μου, μολύνει
τις καρδιές μας ἡ γαλήνη !

297.

Μένει ὁ τόπος σου ἀδειανός
καὶ μοῦ φαίνεται οὐρανός,
οὐρανός τῆς λύπης...
Λεῖπεις ! Λεῖπεις ! Λεῖπεις !

298.

Κόβω έναν κλώνο λιγαριά :
'Αντρίκεια μου παλληκαριά !
Κόβω έναν άνθo τσιτσέκι :
'Αναστεναγμοί γυναίκιοι...

299.

Μοῦ ἀρέσει νά μαζεῦω τίς φωτιές
— σπιθοῦλες πόθων, ὄνειρων, ἐλπίδων —
ἀπό τίς πρῶτες πονηρές ματιές
τῶν κορασίδων !

300.

Ντροπαλό νά ἦμαν ἀγόρι
καί νά κοίτταζα δειλά
τήν ἐρωτευμένη κόρη
ποῦ ἴσως μοῦ χαμογελά...

301.

Λιγερή, λευκή, ὀρθολαίμα
μέ τὰ νούφαρα ἐπολέμα
στό κρυστάλλινό τους λίκνο
σάν τὸν κύκνο !

302.

Τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ σου ἡ πάστρα
γλυκοφέγγει σάν αὐγή.
Ἔνα-ένα σβήνουν τ' ἄστρα
τὸ μοναδικὸ νά βγῆ !

303.

Είχε δυό λοφίσκους κ' είχε
μιάν έλιά ζωγραφιστή...
Ύφανε, σεμνέ μου στίχε,
πέπλο άχνό νά σκεπαστή !

304.

Ύν θέλεις νά μου κάμης τήν καρδιά
ζώσου τήν κεντισμένη σου ποδιά
κι ώς χαρούμενο σπουργίτι
φτεροκόπα μές στό σπίτι...

305.

Τά όμορφότερα άνθη, ώϊμένα !,
πού στολίζουνε τή γής,
είναι τά ζωγραφισμένα
στό τσιτάκι πού φορεΐς !

306.

Όταν βρίσκεσαι μακρυνά μου,
ήδονή τά δάκρυνά μου...
Ήδονή όπως τά φιλιά
όταν είμαστε άγκαλιά !

307.

Έχει τ' όνειρο άληθέψει :
Στήν παρθένα σου ποδιά
μοϋ άναφτέρωσες τή σκέψη
πλιότερο κι άπ' τήν καρδιά !

308.

Ψηλά στῆς Πούλιας τῆ φωλιά,
πού κρύβει ἑφτά χρυσᾶ πουλιά,
φτάνει νά μοῦ πῆς, θ' ἀπλώσω
καί τὰ ἑφτά νά σοῦ τὰ δώσω !

309.

Ἐναν ἄσπρο κρίνο
εὐαγγελιστή
πῆγα νά μολύνω
— κι ἔχω ἐξαγνιστή !

310.

Τὸ μυστικό σου μὴ μοῦ πῆς !
Κρύψε το στ' ἄνθη τῆς σιωπῆς
Ἐκεῖ πού ζῆ, μαρτυρικό,
καί τὸ δικό μου μυστικό..

311.

Τὰ μάτια σου εἶχαν μιά γλυκειά φωτιά,
μιά γλύκα φωτερὴ εἶχαν τὰ χεῖλη.
Μὲ φλόγες μὲ περιζώσε ἡ ματιά !
Σταμάτησες ἐκεῖ, πικρὴ μου φίλη !

312.

Ἄλλος τὰ πρῶτα σοῦ ἔγραψε τραγοῦδια
καί στὰ μαλλιά σου σκόρπισε λουλούδια...
Σοῦ ἔδωσε καί τὸ πρῶτο αὐτὸς φίλι ;
Μὴ μοῦ τὸ λές ! Μὴ μοῦ τὸ λές, Καλή !

313.

Ἄψηφᾶ τῆ σωφροσύνη,
δὲν τὸν σκιάζει ὁ κολασμός...
ὦ τί ἀβυσσαλέα δίνη
εἶναι ὁ σαρκικός βρασμός !

314.

Ὁ ἔρωτας κι ὁ πόλεμος πηγὴ
δλης τῆς ἀνθρωπίνης εὐπαθείας...
Κανείς ποτὲ χρησμός καμμιάς Πυθίας
δὲν πρόβλεψε καμμιά τους ἀλλαγὴ !

315.

Σὲ θωροῦσα κορφή
σὲ γαλάζιο ἓνα βάθος
καὶ δὲν ἔκανα λάθος !
Ἦσουν μία Μορφή...

316.

Τί γλυκὰ πῶχω πιστέψει
πὼς τῆ μυστικῆ σου σκέψη
φεύγοντας τὴν ἔχω πάρει
γκόλφι μου καὶ φυλαχτάρι !

317.

Τὸ παραθυράκι σου κλειστὸ
τὴν παλιά μας δὲν ξεχνᾶ λεζάντα...
Μὲ καρδιά, ποῦ τρέμει, τὸ ρωτῶ :
— Πές μου... μήπως ἔκλεισες γιὰ πάντα ;

318.

Πρωτανθισμένη άμυγδαλιά,
νά 'χα τ' άνθάκια σου φιλιά
καί τ' άμύγδαλά σου νά 'χα
κοριτσιών καρδοϋλες τάχα...

319.

Έπαψε ή βροχή
κι άρχισε τó χιόνι...
Ζωντανή ψυχή
μία! — οί δύο μας μόνοι.

320.

Στόν έξομολόγο πηγα
καί τοϋ τά 'πα λίγα-λίγα —
μά ή καρδιά μου κάπου έντράπη...
Είται άμάρτημα ή άγάπη;

321.

Χαίρομαι νά βλέπω ταίρια
στ' άκρογιάλια, στά παρτέρια.
Μά γιατί' είναι σκυθρωπά;
Μή φοβώνται τόν παπá;

322.

Πεζός, κοινός ό χωρισμός
σέ κάποιο σταυροδρόμι...
Πώπρεπε νά ήτανε σεισμός
καί νά κρατάη άκόμη!

323.

Σεβάστηκα τὸ θηλυκό,
μοῦ τὸ ἔχει, δὲ μοῦ τὸ ἔχει.
Τὸ ναί μου ἦταν ἀρσενικό,
πιὸ ἀρσενικό μου τ' ὄχι!

324.

Ταξιδεῦει τώρα ἡ Σάρκα
μὲ τοῦ ἀγύριστου τῆ βάρκα
κι ἀπ' τοῦ Χρόνου τὸ γιαλὸ
τῆς διανεύω : Στὸ καλὸ !

325.

Ἄς ξαναζοῦσα μιὰ στιγμή
ἀπὸ τὰ χρόνια ἐκεῖνα
κι ἄς ἦταν τ' ἄλλα στεναγμοὶ
καὶ μοναξιά καὶ πείνα...

326.

Ἐαυτοὶ μου ἀγαπημένοι,
μ' ἐπισκέπτεστε σὰν ξένοι.
Μόνος μένει σύντροφός μου
ὁ ἐρωτόπαθος ἐαυτός μου...

327.

Θέλω νὰ βρῶ τῆς γῆς αὐτῆς μιὰν ἄκρια
ἀπόμερη, ἀγνωστη, ἔξω ἀπ' τὴ ζωή,
νὰ πάω νὰ χύσω ἓνα γλυκὸ πρῶι
ὄλα τὰ μυστικά, πικρά μου δάκρυα !

328.

Τὰ δίστρατα, τὰ τρίστρατα κι ἄν εἶναι,
κι ἄν σέ καλοῦν Σειρήνες μὴν ἀκοῦς :
Χάραξε δρόμο εὐθύν, σ' ἐκείνον μείνε
καὶ στοὺς καλοὺς καιροὺς καὶ στοὺς κακοὺς.

329.

Μοῦ 'πε ἓνας ἀριστοκράτης
καὶ μὲ τρόπον ἀφελῆ :
— Ἐμεινες λίγο χωριάτης !
— Λίγο ; (Θύμωσα) Πολύ !

330.

Ἄ δρόμος τῆς προόδου εἶναι εὐθύς ;
Βασάνισέ το λίγο πρὶν πεισθῆς.
Πολλὲς φορὲς σ' ἐμένα λέει ἡ πεῖρα :
«Συντρέχει στὴν ἐξέλιξη κ' ἡ «σπεῖρα».

331.

Μεγάλες ώρες,
βροντές και μπόρες.
Ώρες μικρές,
βουβές χαρές.

332.

Είπε ο σοφός :
«Σφαίρα τὸ φῶς».
Κι ἄχ ! ὄνειροφαντασιά μου :
Ἔχει κέντρο τὴν καρδιά μου !

333.

Ἔλα, Μνήμη μου, ἔλα πές μου
τις χαρές και τις ντροπές μου.
Γιὰ τις λύπες μὴ μου πῆς.
Χάρισέ τες τῆς σιωπῆς.

334.

Τὰ ὡραία σχέδια τοῦ νοῦ
μοιάζουν μὲ ἀνταύγειες τ' οὐρανοῦ,
μοιάζουν μ' ὄνειρα ὄνείρου
στὴν ἀστροφεγγιά τοῦ Ἀλείρου !

335.

Μεῖνε μου, ἔνστιχτο, γερὸ
ἀπὸ τὴν πολυγνωσία,
τὴ Ζωὴ νὰ τὴ θωρῶ
σὰν πρωτόγονη ὀπτασία !

336.

Φοβόμουν καί σέβόμουν τ' αξιώματα !
Μεγάλος ήταν ὁποιος τὰ κατέχει !
Τ' ἀντίκρυσσά στὰ ἴδια τους τὰ ὑψώματα
κ' εἶδα πῶς ἡ ἀλήθεια δέν συντρέχει...

337.

Ἄλλο πιά δέν δέχομαι
τὸν κανόνα σας, πού ἰσχύει :
Ἦλα νὰ τ' ἀνέχομαι
γιὰ νὰ δείχνω ἀλληλεγγύη !

338.

Στὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ πάνω
φτερουγᾶ τὸ ἀεροπλάνο,
μὰ στὸ πλάι ἐγώ, νὰ ξέρης,
μένω πάντα καρροτσέρης !

339.

Σὲ μεγάλη βάθη πῆγα
δέν ἐξάρκεσε τὸ φῶς !
Λέω ἂν ἤξερα πιὸ λίγα
ἴσως ἤμουν πιὸ σοφός...

340.

Ἦσε νὰ δένη καί νὰ λύνη
τοὺς χίλιους κόμπους της ἡ δράση
κι ἐσὺ κρατήσου στὴ γαλήνη
ὧσπου ὅ,τι γίνη νὰ περάση...

341.

Ἄ, καταραμένη ὄργη,
τ' ἀποθέματά μου ἀδειάζεις!
Φεύγεις ἔπειτα γοργή
καί σ' ἀκούω νά καγχάζεις...

342.

Ρήτορες, σοφοί, μεγάλοι,
δὲ μὲ φώτισε κανεὶς
ὄσο, στῆς ἀγῆς τὰ κάλλη,
οἱ Δασκάλοι κ' οἱ Γονεῖς!

343.

Ἀνώτατη τοῦ Κόσμου ἐσὺ Ἀρχή,
ξέρεις σὲ πόσους θανασίμους σάλους
ποτὲ δὲν πόνεσε γιὰ μὲ ἡ ψυχὴ·
πόνεσε πάντα μόνο γιὰ τοὺς ἄλλους!

344.

Ὅσο νά λυτρωθῶ ἀπ' τοὺς εὐφραδεῖς
ἔπεσα ἐπάνω στοὺς ἐγκαστριμύθους...
Ἔχεις, ψυχὴ μου, δίκιο ν' ἀπαυδῆς:
χόρτασες κι ἀπὸ λόγους κι ἀπὸ μύθους!

345.

Βρίσκομαι στὰ χιόνια! Νά με!
Κι ἔχω νέους συντροφιά.
Τί λευκὲς χαρὲς περνᾶμε!
Πλάνευέ με, ζωγραφιά!

346.

Στήν καρδιά μου βαθιά σκάβω
Ίδιο μέταλλο ξεθάβω...
Μάταια χάνω τόν καιρό
Άλλο μέταλλο νά βρω !

347.

Συνείδησή μου, τὸ «πεπερασμένο»
τέρμα ὁρατὸ δὲν ἔχει οὔτε κι αὐτό..
Κακῶς «τῆς Μοίρας» λένε, «τὸ Γραμμένο»
ἀντὶ νά ποῦνε : «Τὸ ἄγραφο γραφτό»...

348.

Πέταξα μακρὰ τὴν πέννα
καὶ μὲ ἀπειλήσε ὀργισμένα :
— Πάρε με ξανά στοὺ χέρι
γιατὶ θὰ γινῶ μαχαίρι !

349.

Τὴν δρασὴ μου ρώτησα κρυφά
σὲ τί ἀπ' ὅλα πιὸ πολὺ ἐντρυφᾶ :
Κι ἀπάντησαν τὰ ὄμματα :
— Στὰ χρώματα ! Στὰ χρώματα !

350.

Τόσα φύλλα, τόσα ἀστέρια
στ' οὐρανοῦ, στῆς γῆς παρτέρια
κι ἓνα μόνον, ἂν δεήση,
δὲ μπορεῖ νά μ' ἐλεήση !

351.

Πρὸς τὰ μεγάλα ἀμόνεται
ἢ πείρα μου μὲ γνώση.
Μὲ τὰ μικρὰ τί γίνεται
ποῦ μ' ἔχουν περιζώσει ;

352.

Λὲς ἀνέρχομαι σὲ Θρόνο,
ὅταν κάποτε εὐκαιρῶ
νὰ μὴ φεῖδωμαι τὸ χρόνο
ν' ἀσωτεύω τὸν καιρό...

353.

Εἶδες δύναμη μοῦ λείπει
μιὰ στιγμή τόσο ἀδειανή,
κι ὄρμησες νὰ εἰσβάλῃς, Λύπη!
Πῶς θὰ σοῦ κακοφανῇ !

354.

Ἔπαθα πολλά ὡς νὰ μάθω
κ' ἔγω μάθει περισσά...
Πάλι θὰ ἤθελα νὰ πάθω
νὰ ξεμάθω τὰ μισά !

355.

Τὸ κλεισμένο, τὸ ἄδειο Σπίτι
πῶς λυπᾶται ποῦ ν' ἀνοίξη δὲ μπορεῖ
τὸ παράθυρο, νὰ μπάση τὸ Σπουργίτι
πού, ἄχ !, ξεπάγιασε καὶ μάτια καρτερεῖ...

356.

Τὸ καλὸ τους θέλησα,
χαίρω πὸ τὸ μπόρεσα.
Κόπιασα, ὠφέλησα,
ἔπαθα, συχώρεσα...

357.

Τῆς Μουσικῆς μὲ βρίσκουν φίλο τους οἱ ἦχοι,
δταν μποροῦνε ν' ἀρθρωθοῦν σὰν λέξη
καὶ δυσκολεύεται ἡ ψυχὴ μου νὰ διαλέξη
ἂν εἶναι νότες ὅ,τι ἀκούω ἢ ἂν εἶναι στίχοι...

358.

Ἦδονή, σέ λίγο χῶρο
περιορίζεσαι ἀπ' τὸν κόρο.
Προσευχή, φέρνεις τριγύρου
δλο τὸ ἀχανές τοῦ ἀπείρου !

359.

Πικρὴ Μητέρα, ποῦ ἔσαχνες τοῦ κάκου
νά βρῆς ποῦ θάψαν τὸ μοναχογιό,
νά ζῆς ; Ποῦ νά 'σαι ; Μὲ πιστεύεις ; Ἄκου:
Τὸν τάφο του τὸν ξέρω μόνο ἐγώ !

360.

Ὅσο ἂν δείχνω πῶς ἀλλάζω
καὶ τὴ φύση μου δαμάζω,
μένω εἰς βάθος «ἐκ χοός»
ὅπως μ' ἔπλασε ὁ Θεός...

361.

Λάθεψες στὴ γῆς πορεία ;
Θὰ ξανάβρης τὴν εὐθεΐα...
Μὴ χαθῆ φιλοτιμῆσου
ἢ εὐθεΐα τῆς ψυχῆς σου.

362.

Ἐβγαλα στὴν πούληση
δὺο καντάρια βούληση !
Ἄφθονεῖ καὶ μὲ βαραίνει,
τὰ λουλούδια μου μαραίνει !

363.

Στήσανε χορὸν οἱ Γέροι
καὶ θαρροῦν πῶς τὸν χορεῦουν...
Ἐνας-ἕνας λιγοστεύουν...
Δὲν τὸ παίρνουνε χαμπέρι !

364.

Στῆς ζωῆς μας τὸ τιμόνι
ἢ Διάθεσή μας μόνη.
Μᾶς τὰ δείχνει ὁμοῖα κι ἄλλοῖα
κι Ὅμορφιές καὶ Μεγαλεΐα !

365.

«Προβληματίζομαι» θὰ πῆ
νὰ τὸ ἕχης πάρει ἀποκοπή :
Τίποτε νὰ μὴν πιστεύης
κι ἀπὸ δράση νὰ νηστεύης !

366.

Σύ, πού ό λόγος τόσο άρέσει,
ώρα είναι νά πιστέψης
πώς άπάνω του έχει πέσει
περονόσπορος τῆς Σκέψης !

367.

Μέ προδώσανε τό γῆρας,
ή συσσώρευση τῆς πείρας
κ' ή έρωτική χαρά
πού στά σπλάχνα μου άντιδρά...

368.

Μήν επιχειρεῖς προεκτάσεις
πριν έξαντληθοῦν οί έκτάσεις...
Μήν τανυέσαι πρὸς τά ὕψη
άν τό έδαφος σοῦ λείψη !

369.

Βρίθουν από οίχτρές μιζέριες
κάθε μέρα οί λεπτομέρειες !
Δίχως άλλες δοκιμές
ζῆσε γενικές γραμμές !

370.

Ή πικρή διδάσκει πείρα
πώς ό Δευκαλίων κ' ή Πύρρα
πράγματι έπλασαν μέ κόπους
άπό λίθους τοὺς άνθρώπους !

371.

Ἄπ' τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου
ὡς τὸ ράντισμα τοῦ ὕσσώπου
οἱ μορφῆς ὁμοιάζουν ὄπου
τοῦ θηρίου καὶ τοῦ ἀνθρώπου!

372.

Ἐχεις ζήσει τιμημένα
καὶ μπορεῖς νὰ ξεφωνῆς :
Ὅσοι πίστεψαν σ' ἐμένα
δὲ μετάνιωσε κανεὶς !

373.

Γερὸς ἢ σάπιος,
ἂν εἶσαι κάποιος,
ὄπου βαδίσῃς,
ντορὸ θ' ἀφήσῃς...

374.

Ὅταν μάθῃς ἐπαρκῶς
τοὺς κανόνες τῆς σαρκός,
πεῖθεστε ἀπὸ μοναχοὶ
πὼς ὑπάρχει καὶ ψυχὴ !

375.

Νιώθε στὴ γενναία ψυχῇ,
θαρρετὸ μου παλληκάρι,
σὰν ἀντρεία τὴν ἀνοχὴ
καὶ σὰν ξίφος τὸ θηκάρι.

376.

Δεινὸν μπροστὰ στὸν κόσμον νὰ ντροπιάζεσαι
μὰ ἢ πιὸ δεινὴ ντροπὴ, ποὺ δὲ φαντάζεσαι,
εἶναι στὸν ἑαυτοῦλῃ σου νὰ κλείνεσαι
νὰ τὸν κοιτᾶς στὰ μάτια καὶ νὰ αἰσχύνεσαι !

377.

Τὸ πανύψηλο τὸ ἐρείπιο
προσπερνῶς μὲ δίκαιο τρόμο :
Μὰ σοῦ λέει σὲ τόνον ἦπιο :
— Κι ὅμως σοῦ ᾄδειξα τὸ δρόμο !

378.

Ἐπάρχουν ἀγαθὲς ψυχὲς
ποὺ ζοῦν στὸν κόσμον μοναχῆς
καὶ στὴ χαμηλὴ τους στέγη
ἡ Ζωὴ γελᾷ, δὲν κλαίγει !

379.

Προβλήματα... Πειράματα...
Δὲν ἄλλαξαν τὰ πράματα !
Καὶ ποτὲ δὲ βρίσκουμε ἄκρη
νὲ στὸ γέλιο, νὲ στὸ δάκρυ !

380.

Τὸ Νερό εἶπε στὸ Κρασί :
Κυβερνᾶμε ἐγὼ κ' ἐσὺ
κι ἂς φαντάζουν πιὸ μεγάλα
καὶ τὸ Λάδι καὶ τὸ Γάλα !

381.

Όλα είναι μάταια και φτηνά,
πιό μάταιο βρήκα τέως
τῆ ματαιότητα συχνά
νά σκέπτεσαι ματαιίως!

382.

Μὴν τραβᾶτε τὰ μαλλιά σας
νά ψηλῶστε πιό πολύ.
Μείνετε στὸ ἀνάστημά σας
νά ἔχετε κάθε «βολή»!

383.

Δὲ νογᾶ πὼς ὅσα γράφει
ἐπιζοῦν ἂν τὰ νογᾶ
στὸ γιαλὸ καὶ στὸ χωράφι
ὁ ψαρᾶς μὲ τὸ ζευγά...

384.

Φτηνὲ ὑλιστὴ, παμπόνηρα
πλανᾶς ψυχῆς ποὺ ἐδίψουν...
Τὰ ὑπέρβατά τους ὄνειρα
ἀλλοίμονο κι ἂν λείψουν!

385.

Ίσως πέπρωται κι ὀφείλω
τὸν ἐχθρὸ νά κάμω φίλο,
ὅμως θὰ εἶναι φοβερὸ
ἂν τὸ φίλο κάμω ἐχθρό!

386.

Λόγια, λόγια, λόγια,
χάντρες κομπολόγια
φεύγουν και γυρνοῦν
καὶ μᾶς κυβερνοῦν !

387.

Ἄφαιρεῖτε ! ἀφοῦ εἶναι ἡ μόδα·
ὅμως ἀπ' τῆ φλυαρία !
Μὰ συνήθως κόβει ἡ ρόδα
κι ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν οὐσία !

388.

Λιγιστοὺς θὰ πείσω
νὰ μὴ στρίβουν πίσω
μὰ νὰ προχωροῦν
ὅσα ἐμπόδια ἂν βροῦν...

389.

Λίγοι μὲ τὴν Πίστη ὀρθία
καὶ μὲ τὴν Τιμὴ ἀδερφή
χάραξαν ὁδὸν εὐθεία
κ' ἔφτασαν ὡς τὴν κορφὴ !

390.

Μὲς στὸ Χάος ἡ Σφαῖρα τρέχει,
τρέχουμε σ' αὐτὴ κ' ἐμεῖς...
Μὰ ὁ καθεὶς μας σίγουρη ἔχει
τὴ διάρκεια τῆς στιγμῆς...

391.

Σάν μικρό παιδάκι αγάπα
τῆς ζωῆς τῆ ζεστασιά
κι ἄσε νὰ σέ βγάζουν «ἅπα»
ἢ χαρά κ' ἢ ξεγνοιασιά.

392.

Φτωχούλα Λιού, σέ ρώτησαν γιατί
ἔμεινες στὸ Μεγάλο Βασιλιά πιστή.
Μὲ τρόπο ἀπλὸ ἀπάντησες μεγάλο κάτι :
«Μοῦ χαμογέλασε μιὰ μέρα στὸ παλάτι...»

393.

Τί ἀσεβῆς ἀμφιβολία :
(τόσα κι ἄλλα παραμύθια...)
—Μὴ καὶ τὰ Ἱερὰ Βιβλία
δὲ μᾶς λένε τὴν Ἀλήθεια ;

394.

Μαζευτῆτε καὶ φωνάξτε,
εὐκολες εἶναι οἱ κραυγές !
Ἄν κοπῆτε ἀπ' τὶς πηγές
τότε ἄς δοῦμε τί θὰ πράξετε !

395.

Πεταλουδίτσα κάτασπρη,
τ' ἀδύνατα φτερά σου
πῶς μπόρεσαν καὶ κράτησαν
τὸ βᾶρος τῆς χαρᾶς σου ;

396.

Ώς και τὰ σπουργίτια τάχα
τά 'βγαλαν «ἐπιβλαβή»
κ' εἶναι «ἐπωφελεῖς» μονάχα
οἱ τουφεκοκυνηγοί !

397.

Τὸ κυνήγι ἔχει τελειώσει
κι ὅσοι γλύτωσαν λαγοὶ
ἔρωτοῦσαν τὴν Αὐγή :
Νὰ βοσκήσουν ; Θὰ τοὺς σώση ;

398.

Δὲν ὑπάρχει ἄλλο δεινὸ
σὰν τὸ ἀπόλυτο κενό !
Ζῆς πεθαίνεις ταυτοχρόνως
ζωντανός, νεκρὸς και μόνος...

399.

Πόσοι θέλουν και δὲν ξέρουν !
Πόσοι ξέρουν και δὲ θέλουν !
Ἄν οἱ πρῶτοι θὰ ὑποφέρουν
τάχα οἱ δεύτεροι τί μέλλουν ;

400.

Τὸ μυστικὸ σου αἰώνιο γόνο
κανένας μας, Ζωή, δὲν ξέρει !
Πὼς μὲ τὸ Θάνατο εἶστε, μόνο
ξέρουμε, τίμιοι συνεταῖροι...

401.

Θέλω νά ρωτήσω κάτι :
Φέρνει τάχα ἡ φρεναπάτη
πάντοτε ζημιὰ πολλή
ἢ μὴν κάποτε ὠφελεί ;

402.

Δὲ σοῦ λέω προσκύνῃς το
οὔτε κι ἀντιμάχε το :
«Πεπρωμένο ἀδύνατο
νά ξεφύγης» — μάθε το !

403.

Τῶν καιρῶν ταχὺ τὸ διάβα
κ' ἡ ψυχὴ σου πάντα σκλάβῃ !
Ὅσο κι ἂν τοὺς μελετήσης
«δεδομένα» θὰ τοὺς ζήσης.

404.

Κάναμε κ' ἔμεις στὴ νιότη
ὄσες τρέλλες τώρα οἱ νιοί...
«Ἄχ ! μὴν τοὺς τὸ λέτε, μὴ !,»
ψιθυρίζει ἡ Ἀνθρωπότη.

405.

Εἶναι μέγα σου τὸ κλέος
Ἐπιστήμη — μὰ ποτές
δὲ δροσίστη ὁ διψαλέος
ὄσο ἀπὸ τοὺς ποιητές.

406.

Πότε τραχείς και πότε λείοι,
πότε καλοί, πότε κακοί...
Μά προτιμάτε : Τραγικοί
νά γίνεστε παρά γελοίοι.

407.

Ὅποιοι ἀποχτήσανε παιδιὰ
σφίγγουν μὲ πόνο τὴν καρδιά.
Ὅσοι δὲν ἔχουν μισολέν :
«Καλὰ ποῦ δὲν...» — μὰ γιατί κλαῖν ;

408.

Δὲν εἶν' ὁ Πολιτισμὸς
τῆς Σοφίας μορφασμὸς...
Τῆς Ψυχῆς μειδιάμα
εἶναι καὶ θυμίαμα.

409.

Μέγας ὠκεανὸς οἱ Γνώσεις
στὸν τρεχάτο μας καιρὸ !
Θεέ μου, ἂν λίγο τὸν στεγνώσης
θά 'μαι πιὸ εὐτυχῆς, θαρρῶ.

410.

Ὅμως ἄλλαξε καὶ κάτι :
Πόσο μοιάζουν, τώρα ποῦ...
μὲ τοῦ πλούσιου τὸ παλάτι
τὸ σπιτάκι τοῦ φτωχοῦ !

411.

Τῆς λευτεριᾶς γενναῖοι ἄοπλοι πρόμαχοι,
στεφάνια σᾶς ἀνήκουν ἀθανάτων...
Δὲν προβάλλει σπὸν κόσμον ἄλλο ἱερώτερον
ἀπ' τῆ Θυσία τῆς ζωῆς τῶν νιάτων...

412.

Ἐποχὴ κακὴ :
Δὲν συνθέτουν — οἴμοι ! —
Τέχνη κ' Ἐπιστήμη
τὴν Πολιτικὴν.

413.

Τὴ ζωὴ σου ἄς κατευθύνῃ
δύναμη συνειδητὴ
ἄτεγχτη καὶ συνετὴ.
Τὴν αἰσθάνεσαι ; — Ἡ εὐθύνῃ !

414.

Σωκράτη, θά 'χες κάποτε πεθάνει
ἔπινες ἢ δὲν ἔπινες τὸ κώνειον.
Μὲ τὸ νὰ πιῆς ἐφόρεσες στεφάνι
αἰώνιον !

415.

— Τ' εἶσαι ; — Εἶμαι ἐπαναστάτης !
— Ἐναντίον ; — Ὅλων αὐτῶν !
— Ποιῶν ; — Ποῦ λήγουνε εἰς -άτης !
Καὶ τῶν ἐπαναστατῶν !

416.

Ἄν ἐξοῦσε τώρα ὁ Λένιν
θά 'χε τὴν ὄρμη κομμένην.
— Ποῦναι, θά ρωτοῦσε, Μάρξ,
τῶν ὀνείρων μας ἢ σάρξ ;

417.

Σ' ἀγαποῦν, Λαέ, οἱ Τρανοί.
Ὅμως κ' ἡ ἀγάπη σφάλλει...
Τότε ἀγριεύεις κι ἀποίνειι
κόβεις καὶ κᾶνα κεφάλι !

418.

Σὲ κάθε ἀγῶνα
ἓνας κολῶνα.
Γύρω οἱ πολλοὶ
περιβολή...

419.

Κι ἂν τὰ ὄπλα ἀφανιστοῦν,
λένε τὰ σοφὰ γερόντια,
οἱ Λαοὶ θὰ φαγωθοῦν
μὲ τὰ νόχια, μὲ τὰ δόντια...

420.

Νέος ὁ Δικαστής : Κατέχει
τὴ Νομοθεσία καλῶς...
Αἴσθημα, τί κι ἂν δὲν ἔχει,
τοῦ Δικαίου, παντελῶς ;

421.

Ὅταν καταχτᾶς τὴ Λευτεριά σου
τότε μόνο νιώθεις, Μαχητή,
πὼς πιὸ λεύτερα ἦταν τὰ φτερά σου
τὸν καιρὸ ποὺ πάλευες γι' αὐτή.

422.

Ἄν συμβῆ καμμιά φορά
νά ἐξαναστῆ τὸ Ἄστυ,
κάλλιο τοῦ Λαοῦ βορὰ
παρὰ θῦμα τοῦ Δυνάστη !

423.

Ἄν μποροῦσες καὶ στὸ Βῆμα
σημειωτὸ νά ἔκανες βῆμα !
Κάνεις, φεῦ, πολλὰ τροχάδην
Κ' οἱ ἀκροατῆς ἐκτάδην !

424.

Ὅλα, Τύραννε, μπορεῖς
στή ζωὴ σου νὰ χαρῆς,
ὅσο θὰ κρατᾷς φραγγέλιο !
Ὅλα ! — Ἐξὸν ἀπὸ τὸ γέλιο !

425.

Κι ὁ Μεγάλος ὀλισθαίνει,
Δημοσθένη, Δημοσθένη !
Ἔτσι ὅπως ἐσὺ περίπου,
κηρυχθεῖς κατὰ Φιλίππου...

426.

Νὰ κυβερνᾶνε — λήγει ! —
ὁ νόμος εἶναι ἀπλοῦς,
οἱ δραστικοὶ ὀλίγοι
τοὺς ἀδρανεῖς πολλοὺς !

427.

Πές μας τίμια, Περικλῆ,
ἢ Ἄρχῃ τί περικλεῖ ;
Στὴν κορφὴ τῆς ἕναν Ἄντρα
κι ὅλο τὸ Λαὸ στή μάντρα ;

428.

Δὲν σ' τὸ εὐχομαι ποτὲ
νὰ κυβερνηθῆς, Λαέ,
ἀπ' τὸν ἴδιο μόνο ἐσένα
δίχως στὴν κορφὴ τὸν Ἔνα !

429.

Νίκησε ἡ Ἐλευθερία !
Τώρα ἐχθρό, κι αὐτὸν ὠμό,
ἔχει τὸ διασυρμὸ
στὶς ἀγυιᾶς καὶ στὰ ἱκρία !

430.

Ὅπως ἂν σειστοῦν οἱ λίθοι
ἀνατρέπονται τὰ πλήθη,
ἔτσι κι ἂν σειστή τὸ πλήθος
δὲ μένει ὄρθιος οὔτε λίθος !

431.

Σεβαστὴ Δημοκρατία,
εἶπα, ὑψώνοντας τὰ χέρια,
ὄλοι σὲ ποθοῦμε ἀκέρια !
Τί σοῦ λείπει ; — Ἡ πειθαρχία !

432.

Νά 'ναι ἄραγε Ἀρχηγὸς
πράγματι ὁ δημαγωγός,
ἢ τὸν ἄγει καὶ τὸν φέρει
τὸ ντοπαρισμένο ἄσκέρι ;

433.

Στῆς σκλαβιάς τὴν ἄλυση
δὲ χωρεῖ λασκάρισμα !
Κάμε τα ὅλα χάρισμα.
Στόχος σου ἡ κατάλυση !

434.

Ρήτωρ και νομομαθής !...
Πείθεται εύκολα ό καθείς
πώς 'Ηγέτης είναι ό άνήρ
κι άς τοῦ λείπη τό άλλο πῦρ !

435.

Προσφιλής μου Ελευθερία,
μή μου λείψης μέ τή Βία !
Μά νά μή σοῦ λείψουν, μή,
κ' οί προστάτες σου φραγμοί !

436.

Στά γενναία και στά δίκια,
όποιος είναι παλληκάρι,
δείχνει τήν άντρίκεια χάρη
κι όχι στά μασκαραλίκια...

437.

Πολιτεία, Πολιτεία,
έγινες έσύ αίτία
πού ό πολίτης άπαθής
βλέπει νά κακοπαθής !

438.

Πότε μέ τά γεγονότα,
πότε μέ τή θεωρία,
πόσους παίρνεις φιλοδόξους
στό λαιμό σου, 'Ιστορία !

439.

— Πότε νιώθεις, συμπολίτη,
ὅτι σοῦ ἀνήκει ὁ χῶρος
κ' ἡ Πατρίδα καὶ τὸ Σπίτι ;
— Ὅταν εἶμαι ψηφοφόρος !

440.

Ἵπερήφανος ψηφίζω :
τὴν εὐθύνη ἀποκοιμίζω !
Ἵξαφνα ξυπνῶ, ἀνανήφω :
— Τί μοῦ κάνατε τὸν ψῆφο ;

441.

Οὔτε τὴν Ἐποχὴ τους οἱ Μεγάλοι
οὔτε καὶ τοὺς Μεγάλους ἡ Ἐποχὴ
δημιουργοῦν, καθὼς πιστεύουν ἄλλοι.
Κι αὐτοὺς κι αὐτὴν πλάθει ἡ Ζωὴ μαζί.

442.

Τῶν Γιγάντων καὶ Τιτάνων
πέρασεν ἡ ἐποχὴ !
Πέρασε ὁμως καὶ τῶν Νάνων ;
Γιατί τὸ ρωτᾶς, Ψυχῆ ;

443.

Ἵχ ! πόση ἀνθρώπινη χαρὰ
μές στὸ Λαὸ μὲ πλημμυρᾶ !
Δὲν εἶμαι ὁ ἕνας μὰ οἱ πολλοὶ
κ' οἱ πολλοὶ ὁ ἕνας ! ἽΗ Φυλὴ...

444.

Ἡ ὠραία Ἐλευθερία
ὁποῦ ἀρχίζει μ' «ἐλελεῦ»...
ὅταν ὑπερβῆς τὴ χρεία
τελειώνει μὲ τὸ «φεῦ»!

445.

Διὰ μέσου τῶν αἰῶνων
νέμονται πολλοὶ τὸν θρόνον,
ὅμως πάντοτε τὸ Κράτος
εἶναι ὁ Πόντιος Πιλάτος!

446.

Κουτοπόνηρο ζῶακι,
παρασταίνεις τὸ ἀνθρωπάκι,
μὰ φοβάμαι πὼς τ' ἀθῶα
σὲ περιφρονοῦν τὰ ζῶα..

447.

Δὲ σὲ φώτισε οὔτε ἡ Πεῖρα
καὶ βαδίζεις σκοτεινά ;
Τότε κάλεσε τὴ Μοῖρα
μόνη νὰ σὲ κυβερνᾷ !

448.

«Μέ τί τρόπο», ἔχω ρωτήσει
ἓνα Δάσκαλο μεγάλο,
«ἡ ζωή μου θά εὐτυχήσῃ ;»
— Μὲ ἀνθρωπιὰ καὶ τίποτε ἄλλο !

449.

Ἄχ ! ἄς ἦταν ἡ γενιά μας
τελευταία τῶν πολέμων !
Μὰ διερωτῶμαι τρέμων :
Θὰ τὸ θέλουν τὰ παιδιὰ μας ;

450.

Πόσο Λόγο θέλει ἡ Πράξι
νὰ ὀριμάσῃ καὶ νὰ ἰσάξῃ !
Πόση Πράξι θέλει ὁ Λόγος
νὰ ὑψωθῇ στὸ φῶς ἀψόγως !

451.

Ὁ Διάλογος μεγάλη
ἔχει ἀξία σ' ὅποια πάλη·
πιό πολλήν, θαρρῶ, ἂν δέ σφάλλω,
στό ἓνα ἐγώ μου μέ τὸ ἄλλο !

452.

Μές στό στοχασμό μου ἔρπει
μιὰ ἰδέα θαρρετή :
Πῶς τῆς Τέχνης ἢ Ἀρετῆ
εἶναι, προπαντός, νὰ τέρπη !

453.

Ἄχου, λόγια, ώραῖα λόγια,
ὄσο πᾶτε πρὸς τ' ἀνώγια
τόσο χάνετε φτερά
ἀπὸ ὑόρατη φθορά.

454.

Ὅταν εἶσαι τυχερός
κι ὁ χαμένος σου ὁ καιρός
σπέρνεται ἀπὸ μοναχός του
καὶ πολὺς εἶναι ὁ καρπός του !

455.

—«Μόνο ἐγώ τὸ καταφέρνω :
Ἔδωσες ζωὴ, τὴν παίρνω !
Εἶμαι ὁ ἰσόπαλός σου ὁ μόνος !»
στό Θεὸ φωνάζει ὁ Φόνος...

456.

Πικρέ μου άνθρωπινε καημέ,
κρατῶ τὴ λύπη μου γιὰ μέ.
Καὶ σκορπίζω ὀλόγουρά μου,
ῶση ἂν ἔχω, τὴ χαρά μου !

457.

Τὴν Ἀλήθεια τὴ μεγάλη
δὲν μοῦ μάθαν οἱ δασκάλοι.
Σὰν ἀδίδαχτο, ἔτσι, θέμα
μοῦ τὴν ἔμαθε τὸ ψέμμα !

458.

Τὸ Θεῖον μᾶς ἀφήνει ἐλευθερία
μ' ἂν τὴν καταχραστοῦμε μᾶς φθονεῖ...
Φρόνιμο μέτρον, τίμια συμμετρία,
ἀπάλλαξέ με ἀπ' ὅ,τι μοῦ ἀφθονεῖ !

459.

Λέει ὁ ναύτης τοῦ Ψαρᾶ :
— Σὲ λυπᾶμαι, φουκαρᾶ !
Κι ὁ Ψαρᾶς τοῦ ναύτη λέει :
— Ποιὰ μαννούλα θὰ σὲ κλαίη ;

460.

Εἶπε ὁ ἄπιστος : «Θεέ μου,
δὲ σὲ πίστεψα ποτέ μου !
Τώρα ὁ νοῦς παραζαλίστη :
Δός μου μιά, ὅποια νά 'ναι, πίστη !»

461.

Ποῦ ἔναι τὰ παλιὰ μπαλκόνια
πὸ τὰ περασμένα χρόνια
βγαίνουν ρήτορες μὲ ἦθος
καὶ φωτίζουν τὸ πλῆθος !

462.

Σὰν ἡ μονοτονία νὰ μὴ φτάνη,
πὸ νιώθουμε ἀραγμένοι στὸ λιμάνι,
μονότονα, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
μᾶς γίναν τώρα κι ὅλα τὰ ταξίδια.

463.

Θησαυροὺς ἀγάπης κλέβει
ἡ καρδιά μου ὅταν δουλεύη
σὰν ξωμάχος ξένης γῆς
στά χωράφια τῆς σιγῆς.

464.

Τοῦ πελάγου τὴν ἰαχὴ
καὶ τοῦ ποταμοῦ τὸ στόνο
ξεπερνᾶς, ὀχλοβοή :
Μὰ τ' αὐτιά μου δὲ βουλώνω !

465.

Τὴν κωμωδία τῆς ζωῆς
ὄλοι μας ἔχουμε παίξει
μ' ὅποιον ἔτυχε ὁ καθείς
ρόλο δῆθεν νὰ διαλέξη...

466.

Πνεῦμα μου, τῆς Ὁμορφιάς
ἀσυννέφιαστο ἔχω τ' ἄστρο !
Κι ἔχω ἀπόρθητο τὸ κάστρο,
Σάρκα μου, τῆς Λευτεριάς !

467.

— Ποτὲ δὲν ἔχεις ὅσα θέλεις !
φιλοσόφησε ὁ Βαγγέλης.
Καὶ συμπλήρωσε ὁ Θανάσης :
— Μὰ κι ἂν τὰ ἴχης θὰ τὰ χάσης !

468.

Στὴν κονίστρα μας τὴ νέα
Θᾶ ἴναι πράξη πιὸ γενναία
νά ἴσαι πίσω σταθερὸς
πάρα ὠκύπους πρὸς τὰ ἔμπρός !

469.

Ὅλα, τ' ἄδικα, τὰ δίκια,
τὰ στραβά καὶ τὰ σωστά,
νοῦς καὶ σάρκες μας κι ὀστά,
ὄλα βγάλανε σκουλήκια !

470.

Ἄπερίσκεφτη πορεία,
μὴν ξεχνᾶς τὴν Ἱστορία !
Θὰ σοῦ ἀνυψώσουν φράγματα
ὄχι Ἄνθρωποι — τὰ Πράγματα...

471.

Ἡ πιὸ μεγάλη ἀνωμαλία
ποὺ τὴ ζωὴ μας ἀπειλεῖ
εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία,
νὰ μείνη κάποτε ὁμαλή!

472.

Νὰ ἡ φωλιά μας! Εἶναι ἐκείνη
στὴν ἀντικρυνὴν ἀχτή:
Ὅμορφιά ἔχει καὶ γαλήνη.
Γιατί φύγαμε; Γιατί;

473.

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶδα
τόσο μαῦρα καὶ πυκνά
νέφη! Τί νὰ προμηναῖ;
Πάλι μόνον καταγίδα;

474.

Στὸν γαλάζιο μου οὐρανό,
χαρωπὸ καὶ φωτεινό,
σύννεφο ἔχει γίνει ἐκεῖνο
τὸ κρυφὸ δάκρυ ποὺ χύνω...

475.

Στὴ Νόηση εἶπε ἡ Λογική:
— Μᾶς συγγέουν, ἀδερφή μου!
Πόσοι φίλοι σου ἐχθρικοὶ
ἀγνοοῦνε τὴ μορφή μου!

476.

Κάποια μυστική φωνή
ἀπὸ σᾶς, καλοὶ Οὐρανοί,
μὲ ρωτᾷ τί θέλω κι ἄλλο.
— Τίποτε! Ποῦ νὰ τὸ βάλω;

477.

Ἄσε τοὺς μεγάλους στὰ μεγάλα.
Μεῖνε στοὺς μικροὺς κ' ἐσὺ μικρὸς
ὅσο νὰ περάσουν ὅλα τ' ἄλλα
καὶ νὰ ἐξισωθῆς μ' ὅλους — νεκρὸς.

478.

Μὲ τῆς αὐγῆς τῆ δρόσο
τὸν ραίνει ὁ οὐρανός·
— Τί ἀντίδωρο νὰ δώσω;
ρωτᾷ ὁ Ταπεινός.

479.

Εἶπε ὁ Προφήτης:
— Ἐγὼ τὸ θῆμα!
Κι ὅμως, τί κρίμα!
ἔγινε ὁ θύτης...

480.

Ὁ ἐνδόμυχος διάλογός μου
δὲν ξέρω ἂν μοιάζῃ τοῦ ἄλλου κόσμου:
Διαλέγονται σ' ἄδυτο ἀδύτων
Ἐλληνες δύο μεταξὺ των...

481.

Ὅσοι ἀρνιέστε τὶς χαρὲς σας
τὶς παλιές, τὶς πατρικές,
κόβετε τὶς ἄγκυρές σας·
κ' εἶναι οἱ θάλασσες κακές...

482.

Ἡ ἀληθινὴ ἐπανάσταση
καὶ νέκρωση καὶ Ἀνάσταση.
Ἡ ψεύτικη ; ἀναστάτωση
καὶ μάταιη ἀφαιμάτωση.

483.

Λέω μὲ πικραμένο στόμα
τοῦ Θανάτου, τ' Οὐρανοῦ :
— Ἀφανίστε μου τὸ σῶμα,
σεβαστῆτε μου τὸ νοῦ !

484.

Στέρησέ μου τὰ μεγάλα :
Πλούτη, δόξες καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα...
Κι ἄχ ! μὴ μοῦ στερῆς πικρὰ
τὰ χαρούμενα μικρά !

485.

Σ' ὅλον τῆς ζωῆς τὸ δρόμο
καὶ σὲ δύσκολους καιροὺς
στὸ Μεγάλον πιστὸς Νόμος
ἀψηφοῦσα τοὺς μικροὺς.

486.

Τοὺς ἱερούς σου ὄλους κανόνες
μὲ σεβασμὸ τηρῶ, Ἀνθρωπιά,
κι' ἄς μὴν ἐλπίζω τώρα πιά
κραταίωσή σου στοὺς αἰῶνες !

487.

Παραλλάζουν μιά τὴν ἄλλη
οἱ ἐγκόσμιες ἐποχές,
μ' ἂν ἡ κρίση μου δὲ σφάλῃ,
λίγο ἀλλάζουν οἱ ψυχές !

488.

Ἄν κατάγομαι, Δαρβίνε,
ἀπ' τοῦ Χιμπατζῆ τὴ ζήση,
σάν παράλογο δὲν εἶναι
ποὺ κι αὐτὸς ἔχει ἐπιζήσει ;

489.

Ὅπως σ' ὄλους τοὺς καιροὺς
ἡ δαφνοστεφῆς πορεία
πρὸς τὴν Νέαν Ἱστορία
εἶναι γιὰ τοὺς τολμηροὺς !

490.

Χίλιες-μύριες νὰ διαλέξης
ἔχεις, ποιητὴ μου, λέξεις·
Τέχνη : Μὲ τίς πιὸ ἀπλές
τὰ πιὸ πολλαπλᾶ νὰ λές !

491.

Ποιός μπορεί νά τὸ πιστέψη
πὼς παράδωσεν ἡ Σκέψη
κάθε ὄπλο της ὠραῖο
στὸ ἀνεξέλεγκτο Μοιραῖο ;

492.

Νά ! τὸ βλέπουν κ' οἱ πολλοὶ
πὼς τὸ Δέντρο ἔχει θεριέψει !
Θέλει κλάδεμα πολὺ...
Τρέμω ποιός θὰ τὸ κλαδέψη !

493.

᾽Ω ! τῆς Ἀγορᾶς τὸ Βῆμα
εἶναι Θρόνος ὑψηλός !
Μὰ καμμιά φορά καὶ μνήμα
ποῦ συχνὰ πέφτει ὁ καλός...

494.

Ἄν ἀλλάξουν ὅλα τ' ἄλλα
τὰ Στοιχεῖά μας τὰ μεγάλα,
εὐχομαί νὰ μὴν ἀλλάξη
τῶν μικρῶν Στοιχειῶν ἡ τάξη !

495.

Ἄλλους κι ἄλλους ἔχει ὁ νοῦς
ἀποκρύφους οὐρανοῦς...
Μὰ ἡ καρδιά μου ἕναν μόνον
ξέχειλον χαρὰ καὶ πόνο.

496.

Θάλασσα Μεσόγειος, ἄλλη
δὲ φαντάζει πιὸ μεγάλη!
Μὲ τί ὠραίους κυματισμούς
ξεγεννᾷς πολιτισμούς!

497.

Πλήθη ἐνίκησε ὀλετήρων
στοὺς ἀγῶνες τῆς ψυχῆς
τὸ μείδιμα τῶν Μαρτύρων
ποῦ πεθαῖναν εὐτυχεῖς!

498.

Μὴν τραβᾷς σὲ μάκρη,
δὲ θὰ βρῆς τὴν ἄκρη!
Λέγε: «Θά ᾽βρω ἐντὸς μου
τὴν πυτιὰ τοῦ κόσμου!»

499.

Χαροκόπε, ποῦ προώρως
πέθανες, κι αὐτὸ χαρά σου:
Νὰ κοποῦνε τὰ φτερά σου
πρὶν τὰ κόψη ὁ σκόρος κόρος...

500.

Βαθειὰ ἄνοιξε στὸ ἔδαφος ρωγμὴ:
Ἄτάκτως πλίνθοι, κέραμοι πεσμένοι...
— Ποιοὶ νὰ ᾽τανε βωμοὶ ἐδῶ ὑψωμένοι;
— Ἦτανε, φίλε, οἱ «Ἠθικοὶ Φραγμοὶ»!

501.

Τὸ δράμα σου εἶναι, Δυνατέ,
— συχνὰ συμβαίνει — ὅταν ποτὲ
δὲν δύνασαι, παρ' ὅλη τὴν ὄρμή σου
νὰ κάνης καρπερὴ τὴ δύναμή σου...

502.

Μεγάλα καὶ ψηλά πρὶν τὰ διαβῆς
τὰ ἐμπόδια τῆς ζωῆς — σὰν τὰ πηδήσης,
οὔτε θὰ στρίψης πίσω νὰ τὰ ἰδῆς,
οὔτε θ' ἀργήσης νὰ τὰ λησμονήσης...

503.

Σὲ τοποθέτησαν σὲ μέση
Μοῖρα καὶ κρίση — δὲ σοῦ ἀρέσει ;
Ψηλότερα σὲ πιάνει ζάλη,
πιὸ χαμηλά... τὸ ἀξίζεις πάλι ;

504.

Κάτι νὰ καρτερᾷς καὶ νὰ μὴ φτάνη
πόσο καὶ σ' ἐνοχλεῖ καὶ σὲ λυπεῖ !
Μὰ πόσο πιὸ πολὺ θὰ σὲ μαράνη
νὰ μὴν προσμένης τίποτε νὰ ῥθῆ !

505.

Εἶπε ἡ Μηχανὴ μιὰ μέρα
στὴν Ψυχὴ : «Σ' ἔχω Μητέρα !»
Τῆς ἀπάντησεν : «Ὡστόσο
δὲ βολεῖ νὰ μετανιώσω...»

506.

Ἄπ' τοῦ συρμοῦ ὅταν σέρνεσαι τὸ ρέμα
μοιάζει ὡς νά βγαίνης ἀπ' τὸν ἑαυτό σου...
Κυλᾶς, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, πιὸ ἡρέμα
μὰ ποῦ ὁδηγεῖ δὲν ξέρεις πιά ἢ ὁδός σου.

507.

Τὸ πουλί πού κυνηγᾶς
ὄλο ἀπέξω - δὲ νογᾶς.
ὅτι μέσα σου φωλιάζει
κελαϊδεῖ καὶ σὲ χλευάζει!

508.

Εἶπε ἡ Ἀλήθεια πρὸς τὸ Ψέμμα :
— Φκιάνουμε μαζί μιὰ κρέμα ;
Ζυμωθήκανε κομμάτι
κ' ἔφκιασαν τὸ Διπλωμάτη!

509.

Ἄνθρωπέ μου, ὕν περιορίσης
ἔρευνες κι ἀναζητήσεις
ἴσως νιώσης πιὸ καλά
τὴν ὑπόστασή σου! Ἀλλά...

510.

Ἡ σοφία τοῦ Λαοῦ
δῶρον εἶναι τοῦ Θεοῦ,
ποῦ γιὰ λόγους του κρυφοῦς
δὲν τὴ δίνει στοὺς Σοφοὺς!

511.

Δέν μέ λυπεῖ τὸ ποῦ θὰ λείψω
μὰ ποῦ τοὺς φίλους μου θὰ θλίψω :
Πίστευα τὸν καιρὸ ποῦ ζοῦσα
ποτέ πῶς δέν θὰ τοὺς λυποῦσα !

512.

Θὰ σέ κυβερνᾶν αἰώνια,
δοξασμένη μου ἼΑνθρωπότη,
τοῦ Στρατάρχη τὰ γαλόνια
καὶ τὰ ράσα τοῦ Δεσπότη !

513.

Ξέρεις τοῦ Λαοῦ τὴ γλῶσσα ;
Δέν ἀρκεῖ ! Πρέπει νὰ ξέρης
γιὰ τὰ χούγια του ἄλλα τόσα
στά νερά σου νὰ τὸν φέρης !

514.

Διψᾶτε Δόξα, Διαλεχτοί !
ἼΑδικα ὅμως θὰ κοπιᾶστε
τὸ Λαὸ ἂν δέν πλησιᾶστε
κι ἂν δέν γίνετε δεχτοί...

515.

Νὰ τὸ μάθησ ρῶτα,
θὰ σοῦ εἶπῃ ὁ σοφός :
Τὰ πολλὰ τὰ φῶτα
κρύβουν τὸ ἓνα φῶς !

516.

Δέν πιστεύει στὸ Θεὸ
μὰ σὰν κάποτε ἀτυχῆση,
τὸν θυμᾶται μὲ θυμὸ
μοναχᾶ γιὰ νὰ τὸν βρίση!

517.

Ἐνθρῶπινη παιδιάστικη ψυχῆ,
τὸ θάνατο φοβᾶσαι τὸν ταχύ·
ὁ βραδύς, πού σέ δουλεύει δίχως βιά,
φοβᾶται ἐκεῖνος τὴ δική σου ἀφοβιά!

518.

Πόσες φορές στὴν ἄκρη
τῆς πέννας στάζει δάκρυ!
Πόσες φορές κυλᾶ
καὶ τὸ χαρτί γελᾶ!..

519.

Μὴ λές ποτέ: «Νὰ γλύτωνα
ἀπ' τὸν κακὸ μου γείτονα!»
Ὁ Θεὸς τὸν ἔχει στείλει
νὰ μαλλώνετε σὰν φίλοι.

520.

Ἐπιστήμη, ἂν σὺ μ' ἀφήσης,
θά ἴβρω τὴ χαμένη ἀλήθεια
Ποῦ; Στὶς ὁμορφιὲς τῆς Φύσης!
Ποῦ; Στ' ἀρχαῖα παραμύθια!

521.

Μὴν εἶστε τόσον ἀφελεῖς !
Πολλὲς φορές κι ὁ Φασουλῆς
μετὰ τοῦ Καραγκιόζη
τίς καταστάσεις σώζει !

522.

— Ἄταραξία, ρωτᾷ ὁ σοφὸς
ποιὸς θὰ σὲ ἀναταράξει ;
Ἄναταράχτηκε τὸ φῶς
κι ἀπάντησεν : « Ἡ Πράξη ! »

523.

Ψιθύρισε ὁ Ἥρωσ :
— Πατέρας μου ὁ λῆρος,
παιδί μου τὸ κῦρος !
Ἐνίκησε ὁ Πύρρος ;

524.

Ἄρπαξε ὁ τρελλὸς νιουφέκι.
Ἄλλη μέθοδος δὲ στέκει
παρὰ ὁ γνωστικός νὰ πάρη
καὶ νιουφέκι καὶ χαντζάρι !

525.

Λόγος ἀρχαῖος :
« Πράττε τὸ χρέος ! »
Γνώμη στραβή :
« ...ἐπ' ἀμοιβῆ ! »

526.

Ἄκαρδο εἶναι τὸ σκερπᾶνι
καὶ σκληρὸ εἶναι τὸ σφυρί,
μὰ ὁ ἐργάτης ποῦ τὰ φκιάνει
τὴν καρδιά ἔχει τρυφερή !

527.

Κι ἀπ' τὴν πιὸ καλὴ σοδειά,
εἶπε ἡ Βάβα στὰ παιδιά,
πιὸ καλύτερ' εἶναι μία
ποῦ τὴ λένε οἰκονομία !

528.

Ἄν πλουταίνης μὲ τὸ νοῦ
δὲν τ' ὀφείλεις κανενοῦ·
νά φτωχαίνης παρακάλει
μὲ τὸ νοῦ μονάχα πάλι.

529.

Νὰ πῶς γίνονται τὰ λάθη :
Μὴν κρεμάσης τὸ καλάθι
σὲ ψηλὸ, χρυσὸ ταβάνι
ποῦ τὸ χέρι σου δὲ φτάνει !

530.

—Ἄς μοῦ κάνουν ὅ,τι κάνω !
ἔσυνήθιζες νά λές.
Τώρα χλίβεσαι καὶ κλαῖς :
Σοῦ ἔχουν κάμει παραπάνω !

531.

Δυὸ πουλάκια πού πετᾶν
στὰ βουνὰ τοῦ Ἀφγανιστάν,
τὰ καημένα, τὰ καημένα,
ψάχνουνε νὰ βροῦν ἐμένα...

532.

Δὲ μοῦ ἀρέσουν οἱ πολέμοι,
μὰ ἡ καρδιά μου ὅσο κι ἂν τρέμη,
βόηθησα τοὺς νικητὲς
ἄοπλος στὸ Μπάγκλαντές!

533.

Ἄνυφάντρα ἐξωτική
στή Βουχάρα, κάπου ἐκεῖ,
ἄς τὸ ξέρη ὁ ἀργαλειὸς σου:
Εἶσαι Μάννα μου, εἶμαι γιὸς σου!

534.

Ποῦ νά γνωρίσω τόν ψαρᾶ
στῆς Κεϋλάνης τὰ νερά ; !
Δέ θά 'πρεπε οὔτε νά ἐκπλαγῶ
μαθαίνοντας πῶς εἶμαι ἐγώ...

535.

Δοῦλε ἀγαθὲ τῆς Μοζαμβίκης,
δέν ἤξερα σέ ποιόν ἀνήκεις,
μά συμπολέμησα κ' ἐγώ
ἐσένα ἐλεύθερο νά ἰδῶ !

536.

Γηγενῆ τῆς Σενεγάλης,
μάθε το καὶ μὴ ἀμφιβάλῃς :
Κάπου ἐδῶ μακρὰ πού ζῶ
σ' ἔχω ἀγνώριστο ἀδερφό !

537.

Ἡ ψυχὴ μου νιώθει ἀνάγκη
νά κολυμπηθῶ στὸ Γάγγη
κι ὄχι, ὄχι μοναχός μου !
Μὲ πολλὲς χιλιάδες κόσμου...

538.

Ὅχι ἐσύ ! οὔτ' ἐσύ ! Μόνο Αὐτὴ
δταν θά 'ρθῶ στὴν Ταϊτή
θέλω νά 'ρθῆ νά μοῦ βάνῃ
τὸ ἀνθοδέματο γιορντάνι !

539.

Πόσους πρέπει νά σκοτώσω
μοναχή νά σ' ανταμώσω
στήν καλύβα σου, ὄχι ἄλλοῦ,
μαύρη καλλονή Ζουλοῦ ;

540.

Στὸ ἀνθρακωρυχεῖο πάλι
ἔκρηξη ἔγινε μεγάλη
κ' εἶμαι ἐγὼ τὸ μαῦρο πτώμα
ποῦ δὲ γνώρισαν ἀκόμα...

541.

Ἄχ ! κρυφή μου ἐσὺ μανία
γιὰ ταξίδια μακρινά,
κλειῶ τὰ μάτια μου καὶ νά,
βρίσκομαι στήν Τασμανία !

542.

Σουμέριος καὶ προσεύχομαι
πότε νά φτάση ὁ Μάρτης
γιὰ ν' ἀναστήση τὸν Ταμμοῦζ
ὁ θρῆνος τῆς Ἀστάρτης !

543.

Ἄδερφέ μου, θέλω νά γυρίσης
στήν ἀγαπημένη τούτη γῆ...
Μὰ φοβᾶμαι δὲ θ' ἀναγνωρίσης
ὄσα ἢ θύμησή σου νοσταλγεῖ...

544.

Ἄν θέλῃς στὸν ἀληθινὸ
νὰ ὑψώνεσαι τὸν οὐρανό,
φιλοτέχνησε ἀτὸς σου
τὸν ἀναβατήρα ἐντὸς σου.

545.

Μὴν ψάχνεις τ' Ἄστρο σου νὰ βρῆς
στὰ σταυροδρόμια τ' οὐρανοῦ...
Σοῦ φέγγει αὐτὸ νὰ προχωρῆς
χωρὶς νὰ τό'χῃς κὰν στὸ νοῦ.

546.

Φύση καὶ Πόλη ὡς πέρα μας
μοιράζουσαν τὴν καρδιά μας.
Μὰ ἡ Φύση εἶναι Μητέρα μας
κ' ἡ Πόλη Μητριὰ μας...

547.

Τὸ πουλι ποῦ δὲ φοβήθηκε
σὰν πλησίασα νὰ φύγῃ
ἦταν φίλος καὶ δὲν τό'ξερα!
Μὰ ἡ φιλία ἐστάθη λίγη...

548.

Εἶπε τὸ Βερνίκι :
— Τί μεγάλη νίκη !
Κ' εἶπε ἡ Ἀξία : — Κοίτα :
Νίκη λέει τὴν ἦττα !

549.

Τοῦ πολεμιστῆ ἀρετὴ
ἦμουν, εἶμαι καὶ θὰ μένω :
«Δόξα, ναί, στὸ νικητὴ
μὰ τιμὴ στὸν ἡττημένο !»

550.

Παραδέξου το μὲ κάλμα
ὄποιο ἂν ἔχῃς βαρυκόμι
πῶς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ σφάλμα
κ' εἶναι τοῦ Θεοῦ ἡ συγγνώμη !

551.

— Μὰ πές μου γιὰ ποιόνε
μαγείρεψες, Πόνε ;
— Γιὰ δλους μαζί !
Ταγίζω ὄποιον ζῆ !

552.

— Πῶς ὁ κόπος δὲ σὲ πιάνει
σὰν δουλεύεις, Μαστρο-Γιάννη ;
— Γιατὶ κάνω, βρὲ παιδιά,
τὴ δουλειά μου μὲ καρδιά !

553.

Στὴ δυνατὴ σου μὴν καυχίεσαι θέληση !
Χωρὶς καμμιά δική σου παραμέληση,
εἶναι στιγμὲς στὸν ἔντονον ἀγῶνα σου
ποῦ αἰσθάνεσαι νὰ κάμπτεται τὸ γόνα σου !

554.

Ἄμφιβάλλει ὁ λογισμὸς
μήπως κάνω τάχα λάθος
νά φρονῶ ποῦ ὁ λυρισμὸς
κελαίδει καὶ δίχως πάθος !

555.

Ἄναζητούσαμε Ἄρχηγό.
Πρότεινα κάποιονε κι ἐγώ.
— Δὲν κάνει, ἀντέτειναν, αὐτός !
— Γιατί ; — Γιατί εἶναι συνετός !

556.

Δὲν ἔχω κάνει βίωμα
κανένα μου ἀξίωμα.
Βίωμά μου ἔχουν μείνει
ἢ χαρὰ κ' ἢ καλωσύνη.

557.

Ψάχνω νά ἴβρω τὸ νόμισμα
μὲ τὴ μιὰ μόνον ὄψη...
Δὲν ὑπάρχει ! Δὲ τό ἔχουμε
πουθενά ποτὲ κόψει !

558.

Δὲν κουράζει τίποτε ὅπως
ὁ χαμένος, μάταιος κόπος...
Κι ἄχ ! πολλοὺς γνωρίζω ἀνθρώπους
πῶζησαν μὲ μάταιους κόπους !

559.

Ποιὸς δὲν ξέρει νὰ ἐντροφήσῃ
στὶς χαρὲς ποὺ δίνει ἡ Φύση,
μαραμένος θὰ πεθάνῃ
σὰν ἀρρίζωτο βοτάνι !

560.

Στὸ χτὲς ἔχω βάλει
ὠραία σφραγίδα.
Τὸ σήμερα πάλῃ
καὶ τ' αὔριο ἐλπίδα...

561.

Στάζει ἀπ' τοῦ ματιοῦ τὴν ἄκρη
τὸ ἀκριβότερό μου δάκρυ,
στάζει μὲ τὸ συγχωρῶ μου
νὰ θρηνήσῃ τὸν ἐχθρό μου !

562.

Θέλω νὰ ἴλεγα τοῦ κόσμου
τί πικρὸς εἶναι ὁ καημός μου...
Σκιάζομαι μὴ μὲ ἀβασκάνει
καὶ τὴν πίκρα μου γλυκάνει !

563.

Βλέποντας τὸν οὐρανὸ
νιώθεις τὸ μεστὸ κενό.
Βλέποντας τὸν κόσμον κάτω
νιώθεις τὸ ἀδειανὸ γεμάτο...

564.

Λησμονῶ κάθε φορά
ἄν και ποῦ χρωστῶ χαρά...
Μυστικό μου καρδιοχτύπι,
ξέρεις ποῦ χρωστᾶς τὴ λύπη !

565.

Θέλοντα και μὴ θέλοντα
τιμῶ τὰ παρελθόντα
καραδοκῶ τὰ μέλλοντα
και στέργω τὰ παρόντα !

566.

Ἡ ἀπόφαση ὄλο βάνει
κατακαίνουργο φουστάνι·
ὄλο μὲ παλιά κουρέλια
βγαίνει ἐμπρός μου ἡ μεταμέλεια !

567.

Κάθε τι ποῦ στέλν' ἡ Μοῖρα
κοίταζέ το γύρα-γύρα
και μὴν πείθεσαι μπονώρα !
Θὰ τὸ ἰδῆς ἀλλοιῶς ἄλλη ὥρα !

568.

Μὲς στὴν τύρβη τὴ θολή
γίνεσαι, αἷμα μου, χολή.
Μὲς στὴ μοναξιά μου — ψέμμα ; —
γίνεσαι, χολή μου, αἷμα !

569.

Θέλεις νάβρης τήν ἀλήθεια ;
Λευτερώσου ἀπ' τή συνήθεια !
Θέλεις νά γλεντάς τὸ ψέμμα ;
Βάλε τή συνήθεια στέμμα !

570.

— Κάνε πὼς δὲ βλέπεις κάτι !
ἔλεγε τὸ αὐτὶ στὸ μάτι.
Καὶ τὸ μάτι τοῦ ἀποκρίθη :
— Θὰν τὸ ἀκούσης παραμύθι !

571.

Τὴν ἀλήθεια γιὰ ν' ἀνεύρω
δὲ ρωτάω ποτέ τὸ νεῦρο...
Γιὰ νά φυλαχτῶ ἀπ' τὸ ψέμμα
σκύβω καὶ ρωτάω τὸ αἷμα.

572.

Γιὰ νά μείνη ταπεινὸς
φτάνει ἡ γνώση καθενός.
Γιὰ νά γίνῃ ὁμως μεγάλος
πρέπει νά τὸ εἰπῇ κι ὁ ἄλλος !

573.

Τό' να χέρι
μὲ μαχαίρι
Τ' ἄλλο ταῖρι
περιστέρι !

574.

Ξέρεις νά μιλήσης ;
Φίλο θά κερδίσης !
Ξέρεις νά σωπάσης ;
Τόν ἐχθρό θά σκάσης !

575.

Στοῦ βουνοῦ τήν ἄκρη
τρέμοστάει τὸ δάκρυ
ποῦ θά πάη νά πέση
στοῦ γιαλοῦ τῆ μέση !

576.

Χαίρομαι τῆ χαρά μου ὅταν τῆ δίνω
στοὺς φίλους, πῶ χαρούμενος νά γίνω !
Τῆ λύπη μου τῆ χαίρομαι κ' ἐκείνη
ποῦ τοῦ ἐχθροῦ μου χαρά θά πάη νά γίνη !

577.

Ὦ ταλαίπωρη Ἱστορία,
στήν καινούργια μας πορεία
ἴχνη δύσκολα θά βρῆς
τῆς Ἀλήθειας τῆς ἱερῆς...

578.

Δὲν ξέρω ἂν εἶναι ἀνθὸς εὐαισθησίας
μὰ ξέρω πού' ναι καὶ καρπὸς ἀρχῆς,
ἀκόμα, ναί, καὶ μέχρι αὐτοθυσίας,
«ἐγώ», στὸ «ὑπερεγώ» νά πειθαρχῆς !

579.

Ἐπειτα ἀπὸ κάθε νίκη
παίρνει ἡ ἔγνοια δεκανίκι.
Ἐπειτα ἀπ' τὴν ἡττα ὁμως
περπατεῖ σὰν ταχυδρόμος !

580.

Κατὰ βάθος
κάθε πάθος,
ὡς κι ὁ Ἄθως,
εἶναι λάθος !

581.

Θές νὰ γράψης ἱστορία ;
Κάμε πόλεμο στὴν Τροία !
Θέλεις νὰ χαρῆς τὸ τζάκι ;
Δέσε κάβο στὴν Ἰθάκη !

582.

Πῆγα καὶ στεφάνωσα στὴ Σκάλα...
Ἦταν ὅλα τόσο ταπεινά
ποὺ φαντάζαν ἴδια σὰν μεγάλα !
Ἐρχομαι ἀπ' τὸ Γάμο τῆς Κανᾶ !

583.

Μονοπάτι ποὺ ἀνεβαίνεις
μὲ ἀγωνία περισσή,
ἄχ ! γιὰ νὰ κατεβαίνης
πάλι, νά !, τὸ ἴδιο ἐσύ ;

584.

Δὲν ἀντέχω πιά
— εἶναι τοῦ ἀδυνάτου! —
στήν ἀπανθρωπιά
ζωντανοῦ θανάτου!

585.

Χαίρομαι τις Νέες Ἰδέες
ὄταν εἶναι ζωντανές
κι ἔρχονται ἀπ' τὸ ἀχανές
ἀκατάσχετα ραγδαῖες.

586.

Ἄλλοτες τὰ καλοκαίρια
μοῦ μιλοῦσανε τ' ἀστέρια...
Τώρα πιά ὄλο μοῦ σωπαίνουν
σάμπως νὰ μὲ περιμένουν!

587.

Νικᾶς, μεγάλε καὶ τρανέ,
σπαθί σου ἔχοντας τὸ «ναί».
Μικρέ, τοῦ στένεις βρόχι
καὶ τὸν νικᾶς μὲ τ' «ὄχι»!

588.

Κάτι θέλησε νὰ πῆ ὁ παραμυθᾶς
νὰ ξεκόψη ἀπ' τὴν ἀνία τῆς συνήθειας
κ' εἶπε : «Ἡ Ἀλήθεια εἶναι μητέρα τῆς ψευτιᾶς
καὶ τὸ ψέμμα εἶναι πατέρας τῆς Ἀλήθειας!»

589.

Πόσες φορές, τρανέ μου, ἔχεις λαθέψει
γιατί δὲν εἶχες τὸν «μικρό» πιστέψει!
Πολλές φορές ἀπ' τὸ «μικρό», ἂν δὲ σφάλω,
πηγάζει, ἄφραστο θαῦμα, τὸ μεγάλο!

590.

Ἔοια τὰ ἔργα τῶν θνητῶν εἶναι ἀτελή·
σὲ κάθε μου τὸ ἐπαληθεύω βῆμα...
Τὸ μόνο τέλειο ἔργο μας εἶναι, καλοί,
εἶναι, καλοί μου ἄνθρωποι, τὸ Μνῆμα!

591.

—Ἔοσα κακὰ κι ἂν στοχαστῆς, ὅσα σκληρὰ κι ἂν πράξης,
εἶπε ἡ Ζωὴ στὸ Θάνατο, ποτέ δὲ θά μ' ἀλλάξης!
Τὴν ἀφεντιά σου πείσε:
Αὐτὴ εἶμαι κι αὐτὸς εἶσαι!

592.

Παντογνώστρα μου Ἐπιστήμη,
ἄς τὸ νιώσης μοναχῆ:
Ἄλλο τὸ ὕλικὸ προζύμι
κι ἄλλο ἡ αὐλὴ ψυχῆ!

593.

Ὁ θάνατος ὁ ψευτοκαταλύτης
νικᾷ νικιέται τὴν αὐτὴ στιγμῆ:
Τοῦ ἀφήνει νεκρωμένο τὸ κορμί της
κι ἀθάνατα ἡ ψυχὴ οὐρανοδρομεῖ...

594.

Είμαι ασάλευτος και μόνος...

Νά παραλογῶ ;

Στέκει ακίνητος ὁ Χρόνος

και κινῶμαι ἐγώ !

595

Πόσοι κάνουν τὸ σοφὸ

μόνο ἀπὸ καημὸ στυφὸ

πρὸς τὸν κόσμον τὸ διαβάτη

νά ἔχουν πῆ κ' ἐκεῖνοι κάτι...

596.

Δὲ σοῦ φτάνει ἕνας σοφὸς ὅσο μεγάλος

θα χρειαστῆ σου κι ἄλλος, κι ἄλλος, κι ἄλλος,

ἂν δὲν ἔχῃς, φτωχέ, τὴν εὐστροφία

ν' ἀντλήσῃ ἀπὸ τὴν πείρα σου σοφία.

597

Πῶς θὰ περάσετε γοργά,

ώραῖες στιγμές, τὸ ξέρω !

Μὰ σάν μοῦ φύγετε — τί ἄργά,

τί ἀνήξερα ὑποφέρω !

598.

Φέρονταν με ἀγάπη

φώναζαν : «Σατράπη !»

Πῆρε τὸ μαστίγι :

Ἔοπου φύγη-φύγη !

599.

Θά 'ταν χρήσιμο κι αυτό
μά δὲν ξέρω νὰ κρυφτώ !...
Κάποτε ἔκρυψα μιὰ σκέψη
κι ὄλοι τὴν εἶχαν μαντέψει !

600.

Νὰ ζήσω δουλεύω...
«Πρὸς τί ;» — Δὲ χολεύω !
Βουλή περιττή
νὰ ξέρω πρὸς τί.

601.

Ζωντανοί μου, ζωντανοί μου,
δὲν θ' ἀκοῦστε τὴ φωνή μου,
γιὰ ν' ἀκούσουν οἱ νεκροί
τὴ σιγή μου τὴν πικρή !

602.

— Δὲν εἶναι κι ἄσημο ἓνα τι
μὰ ποιός μπορεῖ νὰ φανταστῆ
ποιός ἀνακάλυψε κι αὐτή !
— Γιὰ ποιά μιλάς ; — Γιὰ τὴν κλωστή !

603.

Νὰ εἶμαι ἡδύς, νὰ εἶμαι πικρὸς
γόνιμος ἢ κι ἄφορος,
Μὰ ποτὲ — κάλλιο νεκρός ! —
ζωντανὸς ἀδιάφορος !

604.

Ἄν ὁ γέλωσ
παίρνη τέλος,
μὴ κι ὁ θρῆνος ;
— Ὅχι ἐκεῖνος !

605.

Ἄχ ! ποτε δὲν εἶναι ἡ Μνήμη
μακροζώητη τόσον — οἴμοι ! —
μέσ στα πλήθη
δοσο ἡ Λήθη !

606.

Γιὰ νὰ βγῆς στὴν ἀγορά
νὰ παλέψης μὲ τὴ Μοῖρα
τύχη ἄς ἔχης, φουκαρᾶ,
δοση φρόνηση καὶ πείρα !

607.

Μὴ μὲ παίρνετε ἀλαφρό !
Νὰ διαβάζω ἔχω συνήθεια
στῶν κυμάτων τὸν ἀφρό
τοῦ βυθοῦ τὰ παραμύθια.

608.

Ξεκινῶ κάθε φορὰ
μὲ κρυμμένο καρδιοχτύπι
μήπως δὲ μ' ἀφήση ἡ Λύπη
ν' ἀνταμώσω τὴ Χαρά !

609.

Ἡ θεομήτωρ Βία
μέ τήν παλιά ρομβία
παίζει στους καφενέδες
καινούργιους ἀμανέδες.

610.

«Γιά τή Σοφία σέ πήρα,
τί λάθος!» Μοῦ μιλεῖ
κρυφά στ' αὐτί μου ἡ Πεῖρα :
— Δέ λάθεψες πολύ!

611.

Δέν εἶναι δύσκολο, Ὑψιστε, ὁ πιστός σου
νά ἴρθῃ καί νά σέ βρῇ μέσ στο Ναό σου·
τό δύσκολο εἶναι νά σέ βρῇ στήν Ἀγορά
καί στήν καρδιά του, πιό πολύ, καμμιά φορά...

612.

Ἀφθονεῖ στήν ἀγορά
τοῦ καινούργιου ἢ προσφορά.
Τό παλιό ἄν πολύ παλιώνῃ
σάν καινούργιο κεφαλώνει.

613.

Ἀναγνώστες καί γραφιάδες
πελαγώνουν στίς φυλλάδες.
Ἐχει λείψει ὁ πλοηγός
πού ἔναι ὁ Λόγος ὁ ἀπλός.

614.

Προσπαθήστε το, αδερφοί!
Δέ θα βλάβη, θα ωφελήση :
Στήν ψηλότερη κορφή
χτίστε κι ένα έρημοκλήσι !

615.

Ό Μωάμεθ λέει στό Βούδα :
— Στό τζαμί μου έλα τραγούδα !
Κι ό Χριστός τούς λέει : — Μπορείτε
στό Σταυρό μου ν' άνεβήτε :

616.

Έχεις τήν άδεια τοῦ πιστοῦ
νά τό κηρύξης ὅπου :
«Άθανασία τοῦ Θεοῦ
ό θάνατος τοῦ ἀνθρώπου !...»

617.

Σέ μιὰ σφαῖρα πού γυρίζει ὄλην ὥρα
γύρω-γύρω της καί γύρωθε τοῦ ἡλιοῦ,
σταθερός μοῦ λές νά μείνω — έλα τώρα !
Πού νά μείνω ; Στίς στροφές τοῦ κεφαλιοῦ ;

618.

Ποῦ τ' ὠραῖο ρῖγος
πού ἀνθίζε τό σφρίγος !
Ποῦ, ρικνό κορμί,
ή τυφλή σου ὁρμή !...

619.

Λευτερώσου ἀπὸ τὴν ὄρα
δέσου στὸν εὐρὺ καιρὸ
κι ἄφηνε τὸ τώρα-τώρα
νά τὸ παίρνη τὸ νερό...

620.

Βλαβερώτερη δὲν εἶδα
ἀνακάλυψη στὴ γῆ
ἀπ' τὴν ἄνομη σφραγίδα
κι ἂν ἰδρῦει, κι ἂν καταργεῖ.

621.

Τὸν ἐχθρὸ σου ἂν νίκησες
γιὰ τὴ δόξα σου δὲ φτάνει.
Νίκησε τὴ νίκη σου
νά κερδίσης τὸ στεφάνι.

622.

Τύραννος ἂν γίνῃ ὁ Ἕνας
κι ἄτονήσουν οἱ πολλοί,
ἔναυλος ἢ ἀπειλή
νά ἐπιβληθῇ ὁ Κανένας!

623.

Πόσο ἢ Ζωὴ κι ὁ Θάνατος
πόσο κοντὰ εἶναι, κοίτα :
Ὅσο εἶναι καὶ στὸ ἀλφαβητο
τὸ Ζῆτα μὲ τὸ Θῆτα!

624.

Ἔχω σβύσει τούς σκοπούς
κι ἀγνοήσει τίς αἰτίες...
Δέ γυρεύω πιά καρπούς
μοῦ ἀρκοῦν οἱ ἀνθοφορίες !

625.

Οἱ χαρές μου εἶναι ἀκράτες :
Ἄσπροι, Μαῦροι, Ὠχροί, Ἐρυθροί.
γίναμε ὅλοι Δημοκράτες
καί μέ πίστη φλογερή !

626.

Τρισκατάρατη Ἀφθονία,
πῶς μεθάς τήν Κοινωνία !
Ἔβγαλε χρυσό πουρί...
Μά ἡ ψυχὴ της εὐπορεῖ ;

627.

Πέρασαν οἱ ὥραῖοι χρόνοι
πού λαλοῦσες στό μπαλκόνι
ὄ,τι φτάνει κι ὄ,τι σώνει
καί σέ φώναζαν « Ἀηδόνι »...

628.

Θεέ μου, ποιός θά τὸ πιστέψη
πῶς σ' εὐχαριστῶ πού ἡ σκέψη
πότε-πότε σταματᾷ
ἔστω καί γιά δύο λεφτά ; !

629.

Νὰ διαφέρουν οἱ Μεγάλοι
πράγματι ἀπὸ τοὺς μικροὺς ;
Ἄν κανένας ἀμφιβάλλει
ἄς ρωτήσῃ τοὺς νεκροὺς...

630.

Νεαροὶ μου, προχωρεῖτε !
Μήπως κι ἄλλο τι μπορεῖτε ;
Εἶναι ὁ Νόμος σιδηροῦς :
Πίσω δὲ γυρίζει ὁ ροῦς !

631.

Ἦλα τὰ ἔχε ὁ νέος αὐτός
στὴ ζωὴ του μὲ ἀφθονία !
Ἦμως ἦτανε θνητός...
Κι ἦ, τί τραγικὴ εἰρωνία !...

632.

Στὸ χωράφι σου ὅταν βγῆ
πλούσια πετρελαιοπηγή,
ποιὰν ἀξία θὰ ἔχη τοῦτος
ὁ χωρὶς ἰδρώτα πλοῦτος ;

633.

Καλέ, νὰ κάμῃς τὸ καλὸ
τὸ ἔργο σου εὐκόλο κι ἀπλό...
Ὁ κακὸς καλὸ ἂν θελήσῃ
πάσχοντας θὰ τὸ πυσχίση.

634.

Ἔχω γράψει κ' ἓνα ἀπόκρυφο βιβλίο
ὅπου κανεῖς-κανεῖς δὲν τὸ γνωρίζει !
Σ' ἄγνωστο μυστικὸ βιβλιοπωλεῖο
μὲς στὴ σκόνῃ, μὲς στὸ σκόρο ἐκεῖ σαπίζει...

635.

Ἔχουν γίνῃ οἱ Ἑφτά Νάνοι
ἑφτακόσιοι ! Φτάνει ! Φτάνει !
μὴν ὁ Μύθος ἀληθέψῃ
καὶ κανεῖς δὲν τὸν πιστέψῃ !

636.

Παραλλάζουν τόσο πιά
καρδιοχτύπια, ιδέες, τρόποι
ποῦ ρωτῶ τὴ συντροφιά
— Εἶμαστε ὅλοι ἐμεῖς ἀνθρώποι ;

637.

Ἄ ! καταραμένη Ἀνάγκη,
μ' ἔχεις δέσει μὲ φροντιδες
Κι ἄχ ! δὲν εἶναι εὐθραυστοὶ σπάγγοι
τὰ δεσμά σου ! Εἶναι ἀλυσσίδες !

638.

— «Μὴ μὲ βιάζεις !» στὴ Ζωὴ
λέω πολλὰς φορὲς. Σωπάζει,
σά νά λήῃ μὲ τὴ σιωπὴ :
— «Εἶναι ὁ Χάρος ποῦ σὲ βιάζει !»

639.

Μὴ θαρρεῖς πῶς μοναχὸς σου
τὴν Ἀλήθεια θὰ ἐξουσιάσης !
Δὲ θὰ γίνῃ ποτὲ βιὸς σου !
Εἶναι βιὸς ὅλης τῆς πλάσης !

640.

Ξαναλέω κάθε φορά
στὸ κρυφὸ μου καρδιοχτύπι :
— Ἀποθήκευε χαρὰ
γιατὶ θὰ ξανάρθῃ ἡ λύπη !

641.

Ἄνθρωπε, ἔχεις, κ' εἶναι ὀρθό,
ἐρωμένη τὴν Πειθῶ.
Μὰ καθημερινή συμβία
ἔχεις, δύστυχε, τὴ Βία !

642.

Δίχως ἐμᾶς ὁ κόσμος τάχα ὑπάρχει ;
Ἐπάρχουμε χωρὶς τὸν κόσμον ἡμεῖς ;
Τὸ πνεῦμα τάχα ἢ μήπως ἡ ὕλη ἄρχει ;
Πουλᾶνε καὶ τὰ δυὸ μισοτιμῆς !...

643.

Στὴν ἀγορά, στὴ δημοσίᾳ
μὴ λείψῃ ἀπ' τὴν ἄρματωσιά
ὄπλο βαρὺ — ποιὸς θὰν τὸ εἰπῇ ! —
βαρὺ κι ἀναίμαχτο : Ἡ Σιωπή !

644.

Ποιός καλοκοιτάξη
τέτοιον θά δέ ἰδῆ :
Ἦρωα στήν πράξη
στήν καρδιά παιδί !

645.

Φόρεσα στό νοῦ μου — τρέλλες ! —
πέπλους, πόρπες, σκουλαρίκια...
κι ἄχ, καρδιά μου, ἐσένα ἀντρίκια
σ' ἔντυσα μέ φουστανέλλες !

646.

Ζωή μου, πόσο σ' ἔχει διευκολύνει
στά καθημερινά σου ἢ ἐμπιστοσύνη !
Πολύτιμο ἀπ' αὐτὴ κερδίζεις χρόνο
κι ἄνεση καὶ γαλήνη — κι ὄχι μόνο...

647.

Μοῦ καρφώθηκε στό νοῦ
πῶς στό βάθος τ' οὐρανοῦ
τ' ἄστρο πού τὸ λένε «Λύρα»
παίζει τὴ δική μου Μοῖρα...

648.

Ἄναμένεται «μεγάλο γεγονός» !
Βέβαιος εἶμαι ὅτι σάν τ' ἄλλα
θά τὸ σβήσης, Χρόνε, ὠκεανός !
Καὶ ρωτῶ : «Νὰ ὑπάρχουνε μεγάλα ;»

649.

Πρόσεχε πολύ κι άκόμα
όταν έφτασες ψηλά :
Της ψηλής κορφής τó χώμα
εύκολα κατακυλά...

650.

Ό,τι σχέδιασαν τά χέρια
μένουνε σημάδια στέρια.
Ό,τι σχεδίαζεν ó νοός
σβήνει άχνός στούς ούρανούς.

651.

Κρυφή άγωνία της ψυχής μου σβήσου
στην έλξη της δασόφυτης άβύσσου...
Στό πράσινο τοῦ ίλίγγου τó εϊλητάρι
τις έγνοιες μου όλες μάσε τες κουβάρι.

652.

Όσο κι αν στής ζωής τó συναγώνισμα
μέ σταθερό, γοργό βάδισα βήμα
κράτησα πάντα λίγη τήν άπόσταση
άπ' τήν ποδιά της μάνας μου ως τó μνήμα !

653.

Νά 'ταν οί άνεμοί σου όλοι άβροί !
Νά 'ταν τά κύματά σου πάντα πρίμα !
Κ' ή μόνη αντίσταση, πού ό άνθρωπος θά βρή,
Ζωή, νά 'ταν στό δρόμο σου τó μνήμα !

654.

Κι όταν λείπω δε θά λείπω !
Μές στη γῆ τὰ ὀστᾶ θά κρύψω
μὰ ἡ ψυχὴ, ξεπεταροῦδι,
θ' ἀρχινήση νέο τραγοῦδι...

655.

Δήλωση θά 'τανε καλὴ
ἂν τῆς τὸ εἶπῃ πρὶν φύγω :
— «Σ' ἔζησα, Ποίηση, πιὸ πολὺ
καὶ σ' ἔγραψα πιὸ λίγο».

656.

ἽΟλα ἓνα τέλος ἔχουνε κ' ἐγὼ
τὸ περιμένω δίχως νὰ ριγῶ.
Μὰ ποῦ θ' ἀφήσω μὲ πικραίνει ἡ σκέψη
ὄση ἀγάπη θά μοῦ 'χη περισσέψει.

657.

Ποιὸς θά μοῦ ἀνάβη τὸ καντῆλι
γιὰ τὴν ἀτέλειωτη βραδυὰ
— σὰν τάφο σφράγισα τὰ χεῖλη —
τὸ ξέρει μόνον ἡ καρδιά...

658.

ἽΕπαιξα μὲ τὴ ζωὴ
χαρωπά, χαριτωμένα...
Θάνατέ μου ὦραϊε, ἐσύ,
τώρα παίζω καὶ μ' ἐσένα !

659.

Όλα τ' ἀτενίζω τώρα
στωϊκῶς καὶ θυμοσόφως...
Μές στοῦ δειλινοῦ τὴν ᾠρα
σμίγουνε καὶ φῶς καὶ ζόφος.

660.

Χαῖρε στίβε καὶ κονίστρα !
Χαῖρε πάλη ! Χαῖρε ἀγῶνα !
Χαῖρε χάρμη ξεμαυλίστρα !
Φέρτε μου τὴν πολυθρόνα...

661.

Παρένθεση στοὺς στίχους μου ἀνοίγω
μὰ δὲν τὴν συμπληρώνω μὲ γραφή...
Μεγάλα μυστικά ἐκεῖ μέσα πνίγω
ἄς εἶναι ἀνώνυμὴ τους κ' ἡ ταφή.

662.

Ψυχὴ μου, στὸν Παράδεισο κι ἂν πᾶς
τὴ Μάνα σου τὴ Γῆ τόσο ἀγαπᾶς
ποῦ ἐκεῖ τρόπο ἀσφαλὴ θὰ ἐπινοήσης
στὴν Κόλαση τῆς Γῆς μας νὰ γυρίσης !

663.

Τι εἶμαι ; Τίποτε δὲν εἶμαι
καὶ μονάχα καρτερῶ
κάτω ἀπ' τὸ «ἐνθάδε κεῖμαι»
τὸ τί ἤμουνα νὰ βρῶ...

664.

Στὸν ἄλλο Κόσμο πέταξα δειλά
καὶ στὸν Ἀρχάγγελο εἶπα ἐκεῖ ποῦ πῆγα :
— Εἶμαι εὐτυχῆς ποῦ ἐπόθησα πολλὰ
μὰ πιὸ εὐτυχῆς ποῦ ἔχω ἀπολάβει λίγα !

665.

Τέρμα σου ἓνας τάφος,
τάφος πᾶσα ἡ Γῆ...
Ζῆσε στή σιγή,
θάψου ἀνεπιγράφως !

666.

Δὲν προτοιμάζομαι, Θεέ μου,
γιὰ τὸ ταξίδι τὸ στερνὸ,
γιατὶ δὲν ἔπασα ποτέ μου
νά ἴμαι ἔτοιμος νὰ ξεκινῶ...

667.

Στὸν παράδεισο ἂν ὑπάγω
τάχα θὰ εὐχαριστηθῶ ;
Ζῶ, ἐνεργῶ, μοχθῶ, παράγω...
Τρέμω μὴν τὰ στερηθῶ !

668.

Γῆ μου, ἀγαπημένη Γῆ μου,
καὶ χαρά μου καὶ οἰμωγή μου,
πότε θ' ἀνοιχτῆς μπροστά μου
νά φυλάξης τὰ ὀστᾶ μου ;

ΕΡΓΑ ΤΟΥ Γ. ΑΘΑΝΑ

<i>Πρωινό Ξεκίνημα</i>	<i>Ποιήματα</i>
<i>Ἀγάπη στὸν Ἑπαχτο</i>	<i>Ποιήματα</i>
<i>Καιρὸς Πολέμου</i>	<i>Ποιήματα</i>
<i>Τὸ Πράσινο Καπέλλο</i>	<i>Νουβέλα</i>
<i>Δέκα Ἐρωτες</i>	<i>Διηγήματα</i>
<i>Εἰσμὸς</i>	<i>Ποιήματα</i>
<i>Ἀπλοϊκὲς Ψυχὲς</i>	<i>Διηγήματα</i>
<i>Δροσεροὶ Καημοὶ</i>	<i>Ποιήματα</i>
<i>Τραγούδια τῶν Βουνῶν</i>	<i>Ποιήματα</i>
<i>Εὐδοκία</i>	<i>Ποιήματα</i>
<i>Βαθιὲς Ρίζες</i>	<i>Διηγήματα</i>
<i>Τίμα Δῶρα</i>	<i>Ποιήματα</i>
<i>Ἀστέγνωτο Δάκρυ</i>	<i>Ποιήματα</i>
<i>Ἡ Ναυμαχία τῆς Ναυπάκτου</i>	<i>Δοκίμιο</i>
<i>Αἶνος καὶ Θρήνος</i>	<i>Ποιήματα</i>
<i>Μονοκοντυλιές</i>	<i>Ποιήματα</i>

Τὸ βιβλίο αὐτὸ τυπώθηκε γιὰ λογαριασμὸ
τοῦ Γ. ΑΘΑΝΑ στὶς τυπογραφικὲς
ἐγκαταστάσεις Θ. Μπαλίδης καὶ Υἱός.
Τὸ ἐξώφυλλο σχεδίασε ὁ Δημ. Δαβίας.